

Personer:

MEDEA

JASON

TIGER & AKILLES

GUDINDEN

MODEREN

KONGEN

BARNEPIGEN

PRINSESEN

Desuden:

GUDINDENS ASSISTENT

SCENE ET

Det er et fuldstændig kridhvidt univers, en slags ikke-sted, en venten, en eftertid, en evighed.

Venteværelset på et hospital eller et sterilt dødsrige. Et venteværelse til ingenting, en bevidsthed eller et drømt rum.

Medea ligger på gulvet og sover.

En heftigt lysende hvid sky hænger over hendes krop. Lyden af havet i baggrunden. Det er barndommens hav. Modercomputerens bundkort. Hjemlandet, det forladte, det glemte, en flygtnings dagdrøm.

En mor kalder på sit barn. En lysende summende fornemmelse, som kulsyre. Moderen kommer ind med favnen fuld af hvidt vasketøj som hun lidt efter begynder at sortere og hænge på en tøjsnor.

MODEREN:

Medea...

Stilhed.

MODEREN:

Medea...

Stilhed.

MODEREN:

Medea... min pige...

Stilhed.

Moderen sætter sig på hug og stryger Medea over kinden.

Medea vender sig væk.

Moderen rejser sig og begynder at hænge sit vasketøj op. Det er børnetøj.

Hun taler dels til sig selv dels til den sovende Medea.

Medea flytter uroligt på sig i søvne.

MODEREN:

Hvis du falder så er det bare op igen, min pige. Der er ikke andet at gøre. Du kan jo ikke bare blive liggende, vel. Det får du ikke noget ud af.

Stilhed.

MODEREN:

Hvad det så end er du har gjort så er det ikke noget der ikke kan repareres.

Stilhed.

MODEREN:

Og du bliver nødt til at bøje dig. Sådan er det bare. Du må bøje nakken og du må kunne lide at gøre det. Du må nyde det og samtidig forstå hvorfor du gør det. Nogle gange kan du da godt tænke på andre ting og når ingen ser dig må du gerne falde sammen og tvivle på det hele, men du må lære at bøje dig for verden når verden ser på dig. Det er der ingen der kommer udenom, ikke et eneste menneske, ikke en eneste kvinde. Ikke engang dig, min kære Medea. Og du er en stor pige nu.

Stilhed.

MODEREN:

Det var vel mig der skulle have lært dig at bøje dig. Jeg ved godt jeg svigtede dér. Jeg elskede dig for meget. Det var for dumt. Jeg var for blød over for min lille menneskeunge. Medeabarnet, mit eneste bløde punkt.

Stilhed.

MODEREN:

Du begyndte at elske dig selv, lille tigersjæl, og det var mit blik der ødelagde dig. En stor fejl. Stor fejl. Det hele er min skyld. Det er jo altid moderens skyld uanset hvad hendes tåbelige afkom så senere roder sig ud i. I mit tilfælde: mit hovmodige afkom.

Stilhed.

MODEREN:

Til sidst begynder man at hade havet der skiller en fra ens datter og hendes børn. Du skulle aldrig være rejst hjemmefra. Der kommer aldrig andet end ulykker ud af at flygte sammen med ham. Det vidste jeg så snart sejlet dukkede ned bag horisonten med jer. Jeg vidste at jeg aldrig ville få dig at se i live igen.

Stilhed.

MODEREN:

Nogle gange, om natten, drømmer jeg om børnene. Jeg har aldrig mødt dem og alligevel kan jeg se dem helt tydeligt for mig. Lige så tydeligt som mine egne to hænder. Lyshårede, skønne, rastløse, to små vilddyr. Jeg kan ikke forestille mig andet end at de er deres mor op ad dage. Som hentet ud af et vildt og lysende eventyr. Medeabørnene.

Stilhed.

MODEREN:

Kalder du dem ikke herud så jeg kan give dem et kys?

Stilhed.

MODEREN:

Du har altid lyst op. Lysende Medea. Dine børn bliver lysende efter dig. Tigerungerne. Men jeg er bekymret for dig. Du er stolt. Det er ikke godt. Det er ikke nogen god egenskab for en kvinde.

Stilhed.

MODEREN:

Jeg kan da selv kalde dem herud hvis det er.

*Medea vågner pludseligt og rejser sig op.
Hun er stakåndet, men hun svarer ikke.*

MEDEA:

Nej.

MODEREN:

De er måske gået i skoven med deres får igen?

MEDEA:

Det kan ikke lade sig gøre.

MODEREN:

Medea min søde, hvor har du gjort af dine små menneskeunger?

MEDEA:

Jeg har ikke gjort noget. Min sjæl er ren. Mine hænder er rene.

MODEREN:

De bliver deres mors børn. Sikke noget.

MEDEA:

Mor-

MODEREN:

Men nu er de heldigvis drenge så det gør jo ikke så meget. De er bare nogle lykkelige små intetanende stykker legetøj. Din sjæl lever videre i dem. Kan det ikke hjælpe dig til at holde bitterheden lidt på afstand, hva' min lille guldsmed?

MEDEA:

Mor, jeg...

Moderen samler med hurtige bevægelser sine ting sammen.

MODEREN:

Jeg vil ikke høre det, Medea.

MEDEA:

Mor...

MODEREN:

Jeg bliver nødt til at gå nu, min ven.

Medea strækker sine hænder frem, lader sig falde på knæ, rækker ud efter sin mor.

MODEREN:

Jeg sagde jeg går nu, Medea.

MEDEA:

Mor, hvad har jeg gjort?

Stilhed.

Moderen gør mine til at ville forlade rummet.

MEDEA:

Vil du ikke nok være sød at fortælle mig hvad det er jeg har gjort?

MODEREN:

Jeg ved det ikke, Medea. Og jeg er heller ikke sikker på jeg har lyst til at vide det. Jeg går nu.

Moderen forlader rummet.

MEDEA:

Du må ikke gå fra mig nu.

MEDEA:

Mor. Jeg taler til dig. Jeg har brug for dig. Gå. Ikke. Fra. Mig. Nu.

MEDEA:

Mooooooooor.

Medea giver op, vender sig så med en hurtig bevægelse mod rummet igen, fortsætter.

MEDEA:

Jo-jo. Kærligheden er kulsyre i blodet. Kærlighed er en straf. I fremtiden vil ingen elske mere. Man vil afskaffe kærligheden. Et ufatteligt udemokratisk barbari der hører fortiden til. De vil grine ad os elskende idioter.

*Medea griner mod himlen og synes aldrig at ville holde op.
Griner indtil hun falder omkuld på gulvet.
Mørke.*

SCENE TO

Medea står midt på gulvet iført underkjole.

Gudinden er nu til stede i rummet.

Medea står i en cirkel af lys, taler med sig selv, er sin egen casestory / psykiater. Af og til falder Gudinden ind i hendes talestrøm eller tilføjer noget eller gentager nogle ord.

Et stykke derfra en oplyst seng. Der sover Jason og Prinsessen tæt omslyngede. En hvid ren fornemmelse af luksus. I baggrunden den monotone lyd af fremmede mennesker der elsker, lidt som lydsporet fra en pornografisk film.

MEDEA:

Medeasstatus: Spiser ikke. Sover ikke. Fungerer ikke. Er holdt op med at bløde. Kan ikke tænke klart. Ulykkelig. Så pissehamrende ulykkelig.

Medeasstatus: Står på bunden af sit hjerte. Står på bunden af sit knuste hjerte. Halvt begravet af blodige skår.

Medeasstatus: Kan ikke holde op med at græde. Onanerer til hun begynder at græde igen. Alle nære bånd er bristede. Hendes hjem er splittet ad.

GUDINDEN:

Så hun kan ikke holde op med at græde? Nej. Medea er kun lige begyndt at græde.

MEDEA:

Medeasstatus: Taler usammenhængende. Forveksler børnenes navne med undulaternes og hundenes. Klæder sig som et barn. Græder som et barn. Går på gaden kun iført undertøj. Antaster fremmede mænd på torvet og lader sig falde hulkende ind mod deres fremmede brystkasser. Har ikke noget hjem mere. Befinder sig i en tilstand af dvale. Nogle gange af total lammelse.

Medeasstatus: Er fyldt af had. Søger hævn. Vil se blod. Vil gerne dø.

Medeasstatus fortsat: Glemmer sine børn. Glemmer sine pligter. Glemmer sit navn, kalder sig Blomsternes Datter eller Dødsmaskinen. Forsømmer sin personlige hygiejne.

Medeasstatus: Skiftevis lammet og hysterisk. Gal. Vanvittig. Fortabt. Sindssyg. Smadret. Tilintetgjort. Ikke længere elsket. Er aldrig blevet elsket. Kommer aldrig til at elske igen.

Medeasstatus: Ødelagt. Udbrændt. Udslukt.

Medeasstatus fortsat: Tager sovepiller. Tager for mange sovepiller. Er suicidal. Fortæller alle der gider høre på hende at hendes elskede, hendes skat, skal dø fordi han har prøvet at slå hende ihjel. Tager endnu flere piller. Drikker alkohol fra morgenstunden. Billig vin. Snitter sine håndled op og skriver børnenes navne hen over sit bryst. Er ynkelig. Er latterlig. Hårnakked påståelig. Er ikke nogen rigtig kvinde. Har meldt sig ud af kvinderacen. Har ingen sjæl. Har ingenting. Er hjemløs. Er kærlighedsløs. Jasonløs. Barnløs. Altløs. Står uden for sit hjerte. Nej, forkert. Hun har ikke noget hjerte. Forkert. Hun vil ikke have noget hjerte. Konklusion: Hun har ikke noget hjerte fordi hun ikke vil have noget hjerte. Væk med børn og nære bånd. Væk med det.

Medeasstatus: Hader sig selv. Hader sin krop og sit underliv. Hader specielt sit underliv. Anser det for grotesk, beskidt, kvæstet, itu. Taler om at skære sin klitoris af fordi den har svigtet hende og fået hende til at indlade sig med fjenden. Drikker alene. Drikker uhyrlige mængder vin når hun er alene. Er vanvittig. Ynkelig. Vil have hævn. Vil dø.

Medea taler langsommere.

Medeasstatus: Ville ønske hun aldrig var blevet født. Fornægter sig selv. Fornægter sin fortid. Kan ikke kende sig selv igen. Vil slå sine børn ihjel.

Stilhed.

Medeasstatus: Fantaserer om at slå sine drenge ihjel.

Stilhed.

MEDEA (nu hurtigere):

Medeasstatus: Taler uafbrudt. Taler usammenhængende, vanvittigt, uforståeligt, unormalt og med alt for svulstige udtryk. Forvirret. Orienterer sig dårligt i tid og rum. Har svært ved at gøre rede for sine økonomiske forhold på en troværdig måde. Er begyndt at hade det modsatte køn. En død mand er en god mand.

Taler igen langsommere.

MEDEA:

Medeasstatus: Prøver at løbe fra sig selv. Prøver at undgå spejle. Har ikke kræfter til at leve længere. Overvejer at slå sine børn ihjel.

Stilhed.

MEDEA:

Medeasstatus: Overvejer at slå sine børn ihjel.

Stilhed.

MEDEA:

Medeasstatus: Er med andre ord ikke et menneske mere. Vil ikke være menneske mere. Tilhører natten. Fra nu af er hun kun mørke. Se bare. Der kommer mørket. Medea.

Stilhed.

Fortsætter derefter lavmælt, roligt.

MEDEA:

Medeasstatus: Taler uophørligt selv når hun er alene, taler til væggene og tilfældigt forbipasserende. Beskriver sig selv som en fængselscelle eller som et bur eller en mur. Kommer nogle gange til at slå over i en fremmed uforståelig dialekt. Har genopdaget sit gamle sprog, barbarsproget, ikke-sproget. Har taget sin flygtningestatus på sig igen. Fortryder bitterligt at hun forlod sit hjemland. Fortryder at hun tog Jasons navn i sin mund.

GUDINDEN:

Hvordan skal vi mon tolke den fremmede dialekt hun har talt her på det sidste?

MEDEA:

Den betyder at hun ikke vil være Medea længere.

GUDINDEN:

Men det bliver hun nødt til.

GUDINDENS ASSISTENT:

Medea er altid Medea.

GUDINDEN:

Nogen skal jo være Medea.

MEDEA:

Og hvis hun ikke vil mere?

GUDINDEN:

Ingen vej udenom. Hun bliver ved med at være Medea. Her er hun.

*Gudinden skubber Medea, klædt i en beskidt blodig natkjole,
frem imod scenekanten.*

SCENE TRE

*Medea er i færd med at pakke noget tøj og nogle fotografier ned i sin kuffert.
Gudinden kommer ind.
Medea ser et øjeblik på hende. Så genoptager hun pakningen.*

MEDEA:

Jeg troede lige det var Jason der kom tilbage.

GUDINDEN:

Jason holder fest med Prinsessen. Bryllupsfesten er stadig igang.

MEDEA:

Solformørkelse.

GUDINDEN:

Han gør Prinsessen gravid.

MEDEA:

Stakkels menneske.

GUDINDEN:

Prinsessen spinder som en kat af lykke.

MEDEA:

I den bitre brudeseng. Farligt sted at lægge sig for en kvinde. Ægtesengen er en grav for kvinder.

GUDINDEN:

Det er på tide du rejser, Medea.

MEDEA:

Det ved jeg godt. Jeg ved bare ikke hvorhen endnu.

GUDINDEN:

Man hvisker om hævn.

MEDEA:

Hævn. En død mand er en god mand.

GUDINDEN:

Må vi skrive dét?

MEDEA:

Skriv hvad De vil. Mænd er en misforståelse. Der har aldrig eksisteret mænd.

GUDINDEN:

Må jeg skrive: "Det kan godt være vi ikke har sans for det ophøjede men mere end noget andet væsen i naturen har vort køn fået anlæg for alskens ondskab"?

MEDEA:

Det kunne jeg ikke have sagt bedre selv.

GUDINDEN:

Det er også noget du selv har sagt.

MEDEA:

Har jeg?

GUDINDEN:

Ordret.

MEDEA:

Det var da utroligt. Hvornår har jeg sagt dét?

GUDINDEN:

Du skulle ikke bare acceptere din situation.

MEDEA:

Skulle jeg ikke?

GUDINDEN:

Det er forkert af Jason at gå fra dig.

MEDEA:

Det behøver De ikke fortælle mig.

Jason har søvn og sex i øjnene.

JASON (*drævende, ugideligt*):

Hej Medea, hvordan står det til med dig og børnene?

Stilhed.

JASON:

Du må bare sige til hvis du mangler penge, ikke. Jeg kan godt hjælpe jer her den første tid indtil du får dit eget op at køre igen. Du slår bare på tråden.

Stilhed.

JASON:

Selvfølgelig skal vi da være venner. Du kommer over det. Lad os høres ved når det hele er kommet sådan lidt på afstand, ikke?

Stilhed.

JASON:

Nå, Medea.

Stilhed.

JASON:

Nå, Medea. Skal vi sige dét så?

Stilhed.

JASON:

Jamen så siger vi dét.

Stilhed.

JASON:

Vi høres ved, Medea. Så må du have det godt, Medea.

SCENE FIRE

Medea står med en kuffert i hver hånd, to røde børnekufferter uden på de store kufferter. Den ene børnekuffert går op og nogle tøjdyr falder ud. Hun samler dem op mens dommen afsiges.

GUDINDEN:

Thi kendes for ret: Medea udvises og skal med øjeblikkelig virkning forlade landet. Med politieskorte til grænsen hvis hun ikke rejser frivilligt. Der kan eventuelt anvendes sovemiddel og spændetrøje for at forenkle rejsen. Lavement. Bleer. Den udviste vil formentlig sætte sig til modværg. Det gør de fleste.

MEDEA:

Hvad har jeg gjort?

GUDINDEN:

Det er hemmeligstempleet.

MEDEA:

Må jeg ikke få at vide hvad det er for en forbrydelse jeg har begået?

GUDINDEN:

Nej.

MEDEA:

Men jeg kan vel anke afgørelsen?

GUDINDEN:

Nej. Denne her afgørelse er uomstødelig. De må søge asyl et andet sted. Og De skal ikke prøve at brænde Deres pas. Det er der så mange der gør i de her år. De får ikke bevilliget opholdstilladelse her af den grund. Og du skal ikke engang tænke på at gå under jorden. Myndighederne skal nok finde dig. Vi opsporer dig. Du kan løbe, men du kan aldrig forsvinde.

MEDEA (*hurtigt*):

Er der ikke noget jeg kan gøre for at påvirke afgørelsen? Må jeg ikke godt få lov til at fremlægge min sag igen? Min mand har forladt mig og mine børn. Vi har ikke noget sted at bo. Vi har ingen penge. Jeg kom hertil for hans skyld. Jeg forlod mit hjemland og min familie. Jeg forlod alt. Nu har jeg ingen steder at tage hen. Der må da være nogen jeg kan tale med. Nogen der vil lytte til min sag. Jeg er sikker på at der er nogen der vil forstå. Jeg opgav alt for hans skyld. Nu har vi ingenting. Jeg tænkte bare at –

GUDINDEN:

Tak det er nok. Alle døre er lukkede.

MEDEA:

Hvis jeg bare må tale med Kreon et øjeblik så tager jeg direkte hjem og pakker mine kufferter bagefter. Jeg kender ham. Han er min ven. Han er min mands ven. Eller jeg mener. Han er ven med et kryb jeg kendte engang. En afskyelig hugorm som jeg gav mine bedste år til.

GUDINDEN:

Bevilliges.

Gudinden går ud for at hente Kreon.

Medea venter rastløst, uroligt, sætter sit hår op og løsner det igen.

Hun taler med sig selv, uhørligt.

Pakker sin kuffert ud for derefter at pakke alt indholdet ned igen.

Kreon kommer ind uden at hun ser det.

KREON:

Klar til afrejse, ser det ud til.

Det giver et sæt i Medea ved lyden af hans stemme.

MEDEA:

Jeg rejser ja, fordi du tvinger mig til det. Jeg ville meget hellere blive her i landet.

KONGEN:

Det kan ikke lade sig gøre.

MEDEA:

Jeg forstår det bare ikke.

KONGEN:

Det behøver du skam heller ikke.

MEDEA:

Men jeg vil bare gerne vide hvorfor du udviser mig. Jeg troede du var min ven.

KONGEN:

Vi kan ikke have dig gående rundt her mere. Du kom hertil med Jason. Nu er han gift med en anden. Og dermed annulleres din opholdstilladelse automatisk. Sådan er loven.

MEDEA:

Så skriv loven om.

KONGEN:

Det kan ikke lade sig gøre.

MEDEA:

Det er da sket før.

KONGEN:

Lige meget, mit ord står ved magt. Du er under mistanke for planlægning af grov vold.

MEDEA:

Er det derfor? Hvem skulle jeg være voldelig overfor?

KONGEN:

Det er min datter jeg tænker på. Hun er lykkelig nu. Jeg vil ikke se hende ulykkelig. Der er ikke nogen der får lov at gøre hende fortræd.

MEDEA:

Skulle jeg gøre hende fortræd?

KONGEN:

Korrekt.

MEDEA:

Hun gifter sig med fanden selv og du er bekymret for at *jeg* skal gøre hende fortræd. Jeg går ud fra at han fylder hende med lort og knepper hende til hun skriger. Og ved du hvad, det glæder mig faktisk. Når hun er allersvagest så skrider han fra hende. Når hun har opgivet sin allersidste drøm for hans skyld.

KONGEN:

Jeg er bekymret, sådan er det bare. Spar mig for vulgære detaljer.

MEDEA:

Jeg vil jo bare gerne have lov at blive i landet.

KONGEN:

Du er ikke en kvinde der accepterer et nederlag. Du er farlig.

MEDEA:

Jeg vil undgå min skæbne, ja. Jeg vil flygte fra min natur. Jeg er reserveret og arrogant. Og jeg vil ikke være kvinde mere. Men jeg har ingen steder at tage hen. Og det er Jason jeg hader. Jeg er da skideligeglad med din datter. Hold jeres bryllup. Lev i fred. Men lad mig blive boende her i landet.

KONGEN:

Nej siger jeg. Kan du ikke høre jeg siger nej.

Medea falder på knæ for fødderne af ham.

MEDEA:

Jeg vil gøre hvad det skal være.

KONGEN:

Et nej er et nej, også når det kommer fra mig. Jeg ombestemmer mig ikke.

MEDEA:

Skal du spytte på mig?

KONGEN:

Du kan godt spare dig, Medea.

MEDEA:

Der var engang du havde respekt for mig.

KONGEN:

Du er smuk og du er dejlig, men det hjælper dig ikke nu.

MEDEA:

Det er en straf for en kvinde at elske.

KONGEN:

Mon ikke det er forskelligt fra kvinde til kvinde. Hun er lykkelig nu, min datter. Langt om længe.

MEDEA:

En tid vil hun være lykkelig, ja. Hun ved jo ikke bedre den dumme lille prinsessegås. Man får bare lyst til at tude over hendes skæbne. Jeg kunne da aldrig drømme om at gøre hende noget. Jeg har medlidenhed med hende. Vi er søstre i helvede.

*Hun rører ved ham. Han giver efter og slapper lidt af.
Så tager han sig sammen.*

KONGEN:

Lad være med at røre mig.

MEDEA:

Hvorfor det?

KONGEN:

Du er ikke rigtig oppe i hovedet. Der går alle mulige rygter om dig. Slip mig.
Du skræmmer mig.

Hun rører ved hans bryst.

MEDEA:

Kreon...

KONGEN:

Der er ikke noget jeg kan gøre for dig.

MEDEA (*taler hurtigt nu*):

Giv mig en uge til at finde ud af hvor jeg skal tage hen. Jeg har ingen penge. Jeg har ingenting. Du har jo selv børn. Kan du ikke høre, det er dit faderhjerter jeg taler til nu. For hvis det kun handlede om mig selv. Men det er jo også drengene. Giv mig en chance til at finde ud af hvor jeg skal rejse hen og hvordan i alverden jeg skal tage mig af dem i den her situation.

KONGEN:

Hvad for en del af ordet nej er det du ikke forstår?

MEDEA:

Jeg forstår det godt, men jeg nægter at acceptere det. Jeg kunne gøre noget for dig. Noget du aldrig glemmer og som bliver mellem os.

*Hun rører igen ved ham, kærligt.
Hun kysser ham.
Han bliver stakåndet.*

MEDEA:

Kom nu.

Han gør sig fri.

MEDEA (*hvisker*):

Lad mig nu bare.

Pludselig tager han fat i hende med en hurtig og voldsom bevægelse og vender hende om og presser hende op mod en væg og knepper hende.

KONGEN:

Medea. Medea. Medea.

MEDEA:

Jason. Jason. Jason.

Bagefter vender Kongen sig om og knapper sine bukser.

KONGEN:

Jeg kan ikke så godt bede dig gå nu, men jeg vil heller ikke tages i at stå her og sludre med dig. Jeg kommer højst sandsynligt til at fortryde det her. Men du får fire dage mere. Det er det sidste jeg har at sige i den her sag. Gør hvad du skal, men hold dig fra min datter og hendes lykke. Hold dig langt væk fra mig i fremtiden. Jeg har ikke kræfter til at sige nej til dig. Du er smuk og du er farlig og du er tydeligvis stærkere end mig. Det her bliver mellem os. Det har aldrig fundet sted.

Hun kysser ham igen.

MEDEA:

Du kommer ikke til at fortryde det.

Mørke.

SCENE FEM

*Medea sidder i et badekar på løvefødder, med nedbøjet hoved.
På kanten af badekarret står og ligger pilleglas og halvtomme vinflasker
og barberblade.
Vandet er beskidt og ildelugtende, fyldt af hår og sæberester og
ødelagte fotografier. Hun taler som om hun er meget bange eller fryser,
en tænderklaprende talestrøm i accelererende selvsving.
Hun brækker sig i vandet.
Bagefter græder hun højlydt og råber, delvist under vand.*

MEDEA:

Jason. Jason. Jason. Jason. Jason. Jason. Jason. Jason.

*Hun slynger håret i en bue op over hovedet.
Så ler hun.*

MEDEA:

Wow. Sikke en grød. Fy for helvede mand hvor er det klamt.

*Pludselig står Jason ved siden af hende.
Hun løfter blikket mod ham.
Med vådt hår og hagen klistret ind i bræk.
Hun tørrer det hurtigt væk, sender ham et stort smil.*

MEDEA:

Du er kommet tilbage.

Jason ser på hende, i væmmelse.

MEDEA:

Min skat. Du er kommet tilbage til mig. Jeg har jo hele tiden vidst du ville komme tilbage.

*Hun stiller hurtigt flasker og barberblade væk. Prøver at gemme tingene bag
badekarret og nede i vandet.*

MEDEA:

Kan du huske det sidste jeg sagde til dig, du må ikke lade mig være alene her.

JASON:

Så vidt jeg husker var det sidste du sagde til mig at jeg skulle skride ad helvede til.

MEDEA:

Det var en ond drøm det hele. Du er stadig min. Kan du huske dengang du hoppede ned i badekarret til mig med alt tøjet på? Det skal jeg aldrig glemme.

Stilhed.

MEDEA:

Dig og mig, Jason, det er ren elektricitet. For altid. Kom her.

Hun rejser sig op og bliver stående foran ham.

MEDEA:

Jeg havde sådan en forfærdelig drøm. Jeg drømte at du gik fra mig. Jeg drømte at du fjernede dit blik fra mig. Og da jeg så vågnede –

JASON:

Hvad er det egentlig du laver? Hvor er børnene henne? Har du brækket dig i badekarret? Du ligner lort. Du tager bad i skidt og møg. Du har vel ikke også skidt i badekarret?

MEDEA:

Jason–

JASON:

Ved du hvad, jeg synes ikke den klæder dig den dér indsmigrende tone.

MEDEA:

Jeg –

JASON:

Jeg har godt hørt hvad du går rundt og siger om mig. Og om min elskede.

MEDEA:

Din elskede?

JASON:

Prinsessen.

Hun sætter sig ned i badekarret med armene om knæene og hovedet mellem benene.

MEDEA:

Nej jeg vil ikke høre det. Tag mig væk herfra. Må jeg ikke godt blive fri for det her?

JASON:

Jeg vil jo ikke gøre dig ondt vel.

MEDEA:

Hvorfor tager du så livet af mig? Din stemme flænses mit bryst.

JASON:

Jeg tager ikke livet af dig. Det klarer du helt fint selv.

MEDEA:

Sig at du ikke elsker mig.

JASON:

Hvorfor skulle jeg dét?

MEDEA:

For ellers tror jeg ikke på dig.

JASON:

Hvorfor ikke?

MEDEA:

Fordi jeg tror du stadig gør det. Elsker mig.

JASON:

Jeg er sammen med en anden nu. Jeg er en anden nu, Medea. Jeg er lykkelig.

MEDEA:

Du tager hende for pengenes og for husets skyld og fordi hun er kongens yndlingsdatter.
For al glamouren. Ikke for hendes egen skyld.

JASON:

Det ved du overhovedet ikke noget om. Vi to, vi sårede jo bare hinanden. Vi var ikke lykkelige.

MEDEA:

Man elsker aldrig nogen højere end sig selv.

JASON:

Jeg vil bare gerne have at alle skal blive glade. Jeg vil jo ikke gøre dig ondt vel.

MEDEA:

Men hvad er meningen med kærligheden hvis den ikke varer evigt?

Jason sætter sig på hug ved siden af badekarret og tager hendes hånd.

MEDEA:

Sig at du ikke elsker mig.

JASON:

Nej.

MEDEA:

Nej hvad?

JASON:

Nej som i Det har jeg ikke tænkt mig at sige.

MEDEA:

Kærligheden holder ikke bare op. Hvis man først er begyndt at elske. *(Pause.)* Dit navn det står prentet i hele mit hjerte.

Stilhed.

Hun rækker sin hånd ud og rører ved hans bryst.

Han fjerner forsigtigt hendes hånd.

JASON:

Du spilder din tid, min ven. Jeg elsker dig ikke. Det er længe siden, jeg har gjort det. Hvornår tager I af sted?

Stilhed.

Medea synker.

JASON:

Hvornår rejser I ud af landet?

Stilhed.

JASON:

Har du booket billetter?

Mere stilhed.

JASON:

Vil du ikke godt være rar at svare mig når jeg taler til dig?

MEDEA:

Hvad sagde du?

JASON:

Jeg ville bare gerne vide hvornår I rejser. Jeg vil godt lige sige hej til børnene.

MEDEA (*mumler*):

Vi rejser når du og din luder er døde.

Jason kærligt, han rører ved hendes skulder.

JASON:

Hvad sagde du? Du taler så lavt –

MEDEA (*skriger ham ind i ansigtet*):

- Jeg sagde jeg rejser når I begge to er døde.

Jason viger tilbage.

Hun stiller sig op i badekarret.

JASON:

Så kender jeg dig igen.

MEDEA:

Det er så forkert af dig at gå fra mig.

JASON:

Jeg kan hjælpe dig med kontakter i udlandet. Jeg hjælper jer med penge her i begyndelsen.

MEDEA:

Tak, men nej tak. Behold dine beskidte penge. Jeg tager ikke imod bestikkelse. Jeg vil hellere se jer alle sammen døde.

JASON:

Jeg står lige her og tilbyder at hjælpe dig.

MEDEA:

Jeg tager ikke imod bestikkelse. Dine penge sviner min sjæl til. Nu skal du gå. Gift dig med hende hvis det kan gøre dig lykkelig.

JASON:

Det har jeg allerede gjort. Vi har allerede giftet os. Hele byen var med.

MEDEA:

Nej hvor dejligt. Vi ses i helvede, min ven.

JASON:

Du kan vel i det mindste holde op med at udsprede løgne om mig. Jeg har aldrig slået dig. Vi var oppe at slås med hinanden, Medea. Alle i byen griner ad dig. Du gør dig fuldstændig til grin med alle dine feminine brandtaler. Den tid er forbi. Den er ovre. Det er jo latterligt. Der er heller ingen mand der vil have dig med den dér onskabsfulde hvirvelvind af en tunge du render rundt med.

MEDEA:

F-E-M-I-N-I-S-T-I-S-K-E.

JASON:

Ja-ja. Whatever.

MEDEA:

Tak fordi du kom. Vil du godt være sød at gå nu?

JASON:

Jeg har—

Medea træder ud af badekarret.

MEDEA:

Gå. Så. Din. Vej.

Jason viger tilbage.

JASON:

Jeg vil gerne se børnene en sidste gang.

Medea begynder at klæde sig på. Gør sig rejseklar.

MEDEA:

Du har ikke nogen børn mere.

JASON:

Hvor er de henne?

MEDEA:

Jamen der er ikke nogen børn. Jeg ved da ikke hvad det er for nogle børn du taler om.

JASON:

Jeg vil godt lige sige hej. Jeg er trods alt deres far.

MEDEA:

Nej forkert, Jason. Du er ikke far for dem, du er død for dem.

JASON:

Jeg har altid været en god far for dem.

MEDEA:

Ja du har så.

JASON:

Jeg har ret til at se mine børn.

MEDEA:

Glem børnene.

JASON:

Jeg har ret til at—

Medea bevæger sig hen imod ham mens hun taler.

MEDEA:

-Døde mænd ser ikke meget til deres børn. Døde mænd har ikke noget at lave, de giver i det hele taget ingen mening, man glemmer dem. Du vil hurtigt blive glemt af verden. Du har aldrig været her. Du efterlader ingen spor efter dig. Ingen menneskebørn. Ingen store bedrifter. Ingenting bortset fra alle sårene. Døden klæder dig, Jason. Du kommer til at elske det. Det bliver som at ligge og flyde foran fjerneren hver eneste aften med den lille forskel at der vil være sort skærm og slukket og der vil ikke være nogen til at nusse dig i nakken og massere dine fødder og made dig med franske kartofler. Med den lillebitte forskel at der ikke vil være andet end mørke og at din nye dame og hendes far de ligger og rådner ved siden af dig.

JASON:

Børnene har ret til at sige farvel til deres far.

MEDEA:

Rettigheder mig her og rettigheder mig dér. Børnene har allerede glemt dig.

JASON:
Jeg kender mine rettigheder. Det er enhver mands ret-

MEDEA:
Glem børnene.

Medea jager ham ud af rummet.

SCENE SEKS

*Gudinden træder ind.
Hun placerer Medea på en stol.
Gudinden sætter sig i stolen over for hende.*

(INDLÆGGELSEN)

GUDINDEN:

Kvinde henvender sig i akutmodtagelsen. Alder: Syvogtyve. Civilstand: Fraskilt, nysepareret. Forekommer forvirret, er gået til føds herud kun iført undertøj på trods af minusgraderne udenfor. Har svært ved på tilfredsstillende vis at gøre rede for sit ærinde, men svarer beredvilligt på kontrolspørgsmål om tid og sted. Siger hun søger hjælp mod et knust hjerte og at hun i øvrigt er rask og velfungerende. To børn. Begge drenge. Som hun igennem nogen tid har haft eneforældremyndighed over. Ingen fast bopæl. Ingen egen indtægtskilde. Har tidligere drevet egen virksomhed, men lagde det på hylden da hendes mand ikke kunne forlige sig med det. Hun har siden forsøgt at arbejde hjemmefra, men virksomheden er med tiden løbet ud i sandet. Stammer oprindeligt var Kolchis. Ingen familie, ingen venner, ingen at søge støtte hos overhovedet. Beder om at blive indlagt natten over. Vil gerne helbredes for sin lidelse. Foreslår selv operation af hjerte og kønsorgan. Vil ikke være den hun er mere. Mangler samarbejdsvilje.

*Mørke.
Musik.
Lys.
Medea sidder og ryster og fryser på stolen.*

GUDINDEN:

Vi har ikke flere senge i øjeblikket.

MEDEA:

Selvfølgelig har I senge, I har bare ikke nogen seng til mig. I udskriver jo folk hvert andet øjeblik. Jeg kunne bare godt tænke mig et sted at sove og nogen som holder øje med mig. Jeg er bange for mig selv.

GUDINDEN:

Du bliver altså nødt til at tage hjem igen i denne her omgang.

MEDEA:

Jeg har ikke noget hjem.

GUDINDEN:

Jamen så må du tage et andet sted hen.

MEDEA:

Og hvor skulle dét så være?

GUDINDEN:

Det er ikke mit ansvar.

MEDEA:

Hvad er dit ansvar?

GUDINDEN:

Ethvert menneske må tage ansvar for sit eget liv.

MEDEA:

Og dig, hvad gør du?

GUDINDEN:

Jamen jeg har ansvaret for at indlægge patienter der lider af reelle i modsætning til indbildte eller milde eller helt ufarlige sygdomme.

MEDEA:

Og i dit eget liv?

GUDINDEN:

Mit liv har ikke noget med sagen at gøre. Det er ikke her det udfolder sig.

MEDEA:

Jeg ville da hjælpe dig hvis du havde brug for hjælp.

GUDINDEN:

Ellers tak.

MEDEA:

Hvad har du brug for hjælp til? For du er jo sådan én man gerne vil hjælpe. Du er ren.

GUDINDEN:

Jeg har ikke brug for hjælp. Lad os nu vende tilbage til—

MEDEA:

-du kan roligt fortælle det til mig.

GUDINDEN:

Jeg har ikke noget at fortælle.

MEDEA:

Det kommer ikke videre.

GUDINDEN:

Jeg—

MEDEA:

- har tavshedspligt.

GUDINDEN:

Tak, men jeg har ikke brug for din hjælp. Det er mig der er lægen. Jeg er her for at hjælpe andre, ikke for selv at blive hjulpet.

MEDEA:

Godt. Så kan du jo passende hjælpe mig. Jeg har nemlig hårdt brug for din hjælp. Det ville være utrolig godt hvis jeg kunne blive her et par nætter for jeg frygter for mit liv, og også for andres.

GUDINDEN:

De patienter vi har her, de er faktisk syge.

MEDEA:

Jeg er også syg. Jeg er syg af sorg. Det er jo lige dét jeg prøver at få dig til at forstå. Mit hjerte er blevet smadret.

GUDINDEN:

Den slags sygdomme behandler vi ikke her. Det vil sige. Det er slet ikke nogen sygdom. At få sit hjerte knust det er jo noget som—

MEDEA:

- smadret.

GUDINDEN:

Smadret?

MEDEA:

Smadret ikke knust.

GUDINDEN:

Okay. Et smadret hjerte det er et af kærlighedens grundvilkår. Nu er du jo voksen og normalt begavet. Så du kender kærlighedens vilkår lige så godt som alle andre.

MEDEA:

Men jeg kendte ikke dens kronologi. Begyndelsen. Midten. Slutningen. Den ubarmhjertige slutning. Hans blik der ikke opfatter mig mere. Jeg kan ikke leve uden det blik. Det er da en sygdom. Jeg føler mig dødssyg. Jeg kommer til at dø af denne her tilstand. Jeg går ikke nogen steder.

Mørke.

Musik.

Lys.

Medea skærer voldsomt i sine arme.

Mørke.

Lys.

Medea ligger på gulvet.

Gudinden lægger en bylt i hendes favn. Det er det første barn, Akilles.

Lyset blænder op, en nænsom teaterlampe. Som en dag i den tidlige sommer.

Medea misser med øjnene mod lyset.

SCENE SYV

Lys som på en dag i den tidlige sommer, fugle.

Jason ligger i en oplyst hospitalsseng og Medea sætter sig ved siden af ham med drengen i bylten. Babyen er gledet lidt ned på hendes knæ.

JASON:

Jeg går ud et par timer.

Stilhed.

JASON:

Vil du ikke sove lidt imens?

Stilhed.

JASON:

Skat?

MEDEA:

Nej.

JASON:

Nej?

MEDEA:

Nej.

Stilhed.

MEDEA:

Nej jeg har ikke tænkt mig at sove hvis du går. Jeg kan jo sove når du kommer tilbage.
Hvis du kommer tilbage.

JASON:

Selvfølgelig kommer jeg tilbage. Hvorfor siger du dét?

MEDEA:

Fordi jeg ikke kan sove.

Stilhed.

MEDEA:

Nej det er ikke rigtigt. Fordi jeg ikke har lyst til at sove.

Jason ler og rækker ud mod hende, prøver at kysse hende, men hun vender sig væk.

MEDEA:

Og jeg vil ikke have at du går fra mig.

JASON:

Skat, du har holdt dig vågen i fire dage og fire nætter. Det gør dig forvirret. Nu må du altså prøve lidt. Lige før talte du om store lysende påfugle og bagefter så kaldte du på din mor, jeg har aldrig hørt dig tale om hende før. Eller, det er ikke helt rigtigt –

MEDEA:

- det er mig der ikke er helt rigtig mere.

Jason ler.

JASON:

Du kaldte engang på din mor lige da du kóm. Det er den eneste gang du har talt om hende. Det var så rørende. Som at elske med et forvirret barn.

MEDEA:

Jeg har ikke brug for søvn længere. Sov du bare hvis du vil.

JASON:

Der er nogle ting jeg skal ordne.

MEDEA:

Du sov lige før.

JASON:

Du ved jo hvordan det er med mig.

MEDEA:

Du falder i søvn overalt. Født lykkelig.

JASON:

Ja, jeg er lykkelig, Medea. Der er aldrig noget der har gjort mig så lykkelig før.

MEDEA:

Og jeg har det som om jeg skal dø. Som om jeg stod midt inden i en krig.

Stilhed.

MEDEA:

Jeg troede han var syg sådan som han blev ved med at skrige.

JASON:

Det gør nyfødte, de skriger. Det er et godt tegn. Han er utålmodig efter at komme i gang med at leve og synge. Det er dig der bliver syg hvis du ikke får noget søvn.

MEDEA:

Jeg troede han var ked af det fordi han havde opdaget at han var helt alene i verden. Jeg troede jeg skulle dø lige før.

JASON:

Vi er jo hos ham. Og hans mor er stærk.

MEDEA:

Det her det er tusind gange voldsommere end jeg havde forestillet mig. Jeg skammer mig og jeg ved ikke hvorfor. Jeg føler mig beskidt. Jeg troede jeg skulle dø, jeg troede jeg måtte give op. Hjertets hårde tugtelse—

JASON:

Du har aldrig været smukkere.

MEDEA:

En flod af skidt der ikke vil holde op med at flyde ud af min krop. Jeg er ikke ren. Jeg har fået et sår der aldrig kommer til at hele.

JASON:

Du er ung. Du farer snart omkring igen og blander dig i alting og er rapkæftet og har travlt med at fortælle folk hvordan de skal leve og opføre sig.

MEDEA:

Jeg kommer aldrig til at elske med dig igen.

JASON:

Hvis det stod til mig så gjorde vi det her og nu.

MEDEA:

Jeg kommer aldrig til at være alene mere. Aldrig mere hel, udødelig, usårlig. Nu er jeg blevet skudt ned, jeg er blevet parteret for øjnene af dig. En skydeskive, det er hvad jeg er. Ikke andet end en skydeskive.

JASON:

Jeg skal nok tage mig af dig.

MEDEA:

Jeg vil ikke elske hvis det skal være på den måde. Jeg vil være falcken og flitsbuen. Elastisk. Usårlig. Det er mig der skal hvisle gennem luften og såre sit bytte.

JASON:

Jeg går aldrig fra dig.

MEDEA:

Jeg vil ikke sove. Jeg vil bare blive ved med at sidde her og snakke med dig. Hvis jeg falder i søvn nu forsvinder det hele.

JASON:

Jeg har jo sværget på det. Andre kvinder eksisterer ikke for mig, det har de aldrig gjort, det kommer de aldrig til at gøre. Du er alt, det er kun dig jeg ser i farver.

MEDEA:

Hvis du virkelig elsker mig så bliver du her en nat mere.

JASON:

Jeg elsker dig og jeg bliver nødt til at gå.

MEDEA:

Kærligheden er ikke en tilstand. Den er en række handlinger. Hvis du elsker mig så går du ikke nu.

JASON:

Hvad vil du have jeg skal sige?

MEDEA:

Jeg bløder stadig. Jeg kan ikke gå uden støtte. Her sidder jeg, med en krig i hovedet og et anskudt dyr mellem benene. Jeg ville ikke kunne klare mig selv nu. Et let bytte i skoven. Jeg kan ikke kende mig selv igen.

JASON:

Jeg vil altid beskytte dig.

MEDEA:

Du skal ikke sige noget. Du skal bare blive her.

JASON:

Jeg vil altid komme tilbage.

MEDEA:

Løgn.

JASON:

Nu skal du sove. Så snakker vi videre når jeg kommer tilbage. Når du vågner er jeg her igen. Jeg tager ham med ud til sygeplejersken.

MEDEA:

Jeg gider ikke snakke mere. Og du lyver, Jason.

JASON:

Om hvad?

MEDEA:

Du får øje på en anden, du kan ikke løsrive blikket fra hende, og så er det mig der ikke eksisterer for dig mere. Du kommer ud for en ulykke og kommer aldrig tilbage. Du går ned med din båd, du kommer til skade på en eller anden måde, du dør og går til grunde, du glemmer mig, forsvinder fra jordens overflade, vores kærlighed dør, du sejler ud med din båd og drukner og jeg ser dig aldrig igen. Og jeg er alene med barnet, alene med mig selv og mit hoved, jeg må gå fra hus og hjem og klippe alt mit hår af og vandre rundt i byen og tigge og prostituere mig og mit underliv vil ikke holde op med at bløde. Fra nu af vil det altid bløde. Jeg vil ikke have noget andet end dig. Jeg sagde jeg føler mig som et fucking bytte. Forsvarsløs som en slave.

JASON:

Hvad mere kan jeg gøre end at sværge?

MEDEA:

Du skal også sværge på hans liv.

JASON:

På barnets liv?

MEDEA:

Ja.

JASON:

Hvem i alverden er det der har gjort dig så mistroisk?

Stilhed.

JASON:
Før var der sådan en lethed over dig.

MEDEA:
Ja?

JASON:
Jeg havde bare håbet vi kunne være lidt glade nu.

*Medea peger på bylten.
Jason lægger sin ene hånd på sit hjerte og den anden over barnet.*

JASON:
Godt. Måtte hans hjerte holde op med at slå hvis jeg nogensinde svigter hans mor.

Medea vender sig væk.

MEDEA:
Så må du gerne gå.

JASON:
Jeg har aldrig været så lykkelig som i de her dage. Du røkker ved noget som du ikke har nogen grund til at røkke ved. Din krop den er selve lyset. Dig og mig, Medea, vi er ren elektricitet sammen. Og barnet. Der er aldrig nogen anden kvinde der har givet mig et barn. Nu er du den eneste.

MEDEA:
Det er sidste gang jeg føder et barn. Jeg vil hellere dø tusind gange på en slagmark.

JASON:
Du er selve kærligheden, Medea.

MEDEA:
Gå nu bare.

*Jason går.
Medea lægger barnet fra sig.
Hun rejser sig op og gør sig rejseklar og begynder at gå.
Hun opdager at hun har glemt barnet.
Vender tilbage og samler det op og stopper det ned i kufferten.*

SCENE OTTE

*Medea står midt på gulvet. Hendes vejrtrækning er heftig.
Gudinden kommer ind, stadig klædt som læge.*

(OPHOLDET)

GUDINDEN:

Selv mordstanker. Tilbagevendende fantasier om at gøre sine børn fortræd. Plages generelt af voldsfantasier, hvilket i udpræget grad står i vejen for hendes bedring. Lider af storhedsvanvid. Er overmodig. Overvurderer sig selv. Lejlighedsvist paranoïd. Har tendens til at bryde sammen i gråd når talen falder på hendes eksmand. Nægter at tage imod besøg af ham eller af børnene. Børnene opholder sig for tiden hos en tidligere barnepige idet faderen er fuldt optaget af sit nye liv og sin nye hustru som føler sig truet af patienten.

Gudindens assistent fører Medea hen til stolen og får hende til at sætte sig igen.

GUDINDEN:

Hvordan synes du så det går nu?

Stilhed.

GUDINDEN:

Din mand var her igen i formiddags—

MEDEA:

-min eksmand. Jeg vil ikke tale om ham. Jeg vil ikke høre hans navn. Det gør mig bare mere syg.

GUDINDEN:

Han vil jo ikke gøre dig ondt.

MEDEA:

Fravær af ondskab. Hvor er det flot. Tak for ingenting.

GUDINDEN:

Hans kone var her også.

MEDEA (*tager sig med en overdreven bevægelse til hjertet
som havde noget ramt hende dér*)

Tak, den oplysning havde jeg så ikke lige brug for.

GUDINDEN:

Jeg tror ikke du er syg. Jeg tror du er vred fordi du har ofret alt for din mand.

MEDEA:

Min eksmand.

GUDINDEN:

Jason. Jeg kan forstå at du rettede dig efter ham i enhver henseende.

MEDEA:

Et lykkeligt ægteskab er et ægteskab hvor kvinden ikke gør oprør mod sin mand. Jason var jaloux. Jason var svag. Jason var ved at gå i opløsning. Jeg gjorde alt for at han skulle stole på mig. Der var ikke noget der hjalp. Vilde skænderier. Blod. Konstant mistro. Prinsessen, hun er anderledes. Blød og eftergivende. Hun helbreder ham på et øjeblik.

GUDINDEN:

Du skulle ikke lade din bitterhed ødelægge alting for dig. Du er stadig ung.

MEDEA:

Jeg er syg. Jeg lider af en dødelig sygdom. Jeg tænker onde tanker. Jeg vil slå alle jeg elsker ihjel. Undskyld. Min skat.

GUDINDEN:

Og pillerne jeg gav dig, hjælper de?

MEDEA:

Nej.

GUDINDEN:

Tager du dem overhovedet?

MEDEA:

Der er ikke noget der hjælper mod kærlighed.

GUDINDEN:

Tager du de piller?

MEDEA:

Hvis jeg tager dem så tager jeg dem alle sammen på én gang.

GUDINDEN:

Hvordan ser du din fremtid for dig?

MEDEA:

Jeg ser ikke nogen fremtid.

GUDINDEN:

Og hvis nu alle muligheder stod åbne. Hvordan ville dit liv så se ud? Hvad ville du gerne have?

MEDEA:

Jeg vil have at Jason kommer tilbage. Jeg kræver at han kommer tilbage. Jeg kræver at de ændrer loven. En mand forlader sine børns mor til fordel for en anden og hun mister hjem og stat og indtægt. Så tæller det overhovedet ikke at hun har fulgt ham gennem hele verden. At hun har opgivet alt. Jeg kræver af domstolene at de bryder loven for min skyld. Jeg kræver en retfærdighed der også gælder for kvinder. Jeg kræver at alt det her er en ond drøm, at Jason kommer tilbage til mig og tager sig af mig og holder om mit hoved når det føles som om det skal sprænges.

Hun begynder pludselig at græde ukontrolleret.

MEDEA:

Jeg vil have mit liv tilbage. Og hvis jeg ikke kan få dét så vil jeg tage hans liv. Hjerte for hjerte. Øje for øje. Køn for køn. Jeg kræver at han heller ikke går uskadt ud af det her slag. Jeg vil have at han skal bløde som jeg har gjort. Og jeg vil have at mit hjerte skal blive stille, endelig helt stille, for det lystre mig ikke mere og det har det aldrig gjort og det kommer det sikkert heller aldrig til. Det lever sit eget liv. Følger enhver idiot til verdens ende og føder hans dumme afkom. Jeg kræver en anden skæbne. Jeg kræver at skyerne de spredes over mit ulykkelige hoved. Gid jeg kunne få alt. Det. Er. Hvad. Jeg. Vil. Have.

Stilhed.

MEDEA:

Hver nat så drømmer jeg at han er tilbage og når jeg så vågner er jeg alene igen. Jeg ville ønske jeg kunne forklare dig hvor meget jeg hader at vågne.

GUDINDEN:

Jeg kunne godt tænke mig at tale lidt om dine børn.

MEDEA:

Jeg vil ikke have at de kommer herhen. Jeg kan ikke klare at se dem. De minder mig om alt det der ikke er mere.

GUDINDEN:

Det er ikke ualmindeligt at mødre har fantasier om at gøre deres børn fortræd i pressede situationer. Det er helt normalt. Det betyder ikke at de faktisk gør dem noget. Når barnet er nyfødt så forekommer den her fantasi hos de allerfleste. Det er en måde at håndtere og komme overens med vores ansvar for et andet menneskes liv på – et ansvar der for de allerfleste kan føles fuldstændig overvældende – det at forstå at barnet nu er helt og holdent afhængigt af vores velvilje. (*Ler.*) Jeg måtte for eksempel gemme alle knive langt væk den første tid med min datter. Men de her fantasier kan være en måde at finde frem til omsorgen og kærligheden på. Samtidig fungerer de vel også som en slags ventil der netop beskytter mod de selvsamme voldshandlinger under omstændigheder der opleves voldsomme af moderen.

MEDEA:

Jeg har ikke nogen knive her.

GUDINDEN:

Hvordan vil du selv beskrive dit forhold til dine børn?

MEDEA:

Jeg vil ikke snakke om dem.

GUDINDEN:

Hvad vil du så snakke om?

MEDEA:

Jeg vil ikke snakke. Jeg vil have mit liv tilbage.

GUDINDEN:

Og hvis jeg siger at det kan jeg ikke give dig.

Medea ler.

MEDEA:

Hvad kan jeg sige? Så må du se at gøre dig lidt mere umage.

Gudinden ler.

GUDINDEN:

Det skal nok gå alt sammen, Medea. Du skal se, alting bliver godt igen. Du er stærk og når det kommer til stykket så elsker du jo at leve.

Mørke.

SCENE NI

*Medea og Jason sidder over for hinanden i sengen.
Deres kroppe og ansigter er åbne, forsvarsløse, deres fødder rører
ved hinanden.
Fortiden der flyder ind i den sårede nutid.
Medea ler.*

MEDEA:

Jeg gjorde alt for dig.

Jason ler.

MEDEA:

Kæft hvor var jeg en idiot. Jeg gav dig alt hvad jeg ejede.

JASON:

Jeg kunne godt lide din hengivenhed.

MEDEA:

Tæller den ikke mere nu?

JASON:

Hvad for én?

MEDEA:

Hengivenheden. Min hengivenhed. Til dig.

JASON:

Jeg er taknemmelig for alt hvad du har gjort for mig. For børnene. Og for alt det andet.
Vores børn er jo to funklende ædelsten.

MEDEA:

Jeg afbrød forbindelsen til alle fordi du ville have det sådan.

JASON:

Gjorde du dét?

MEDEA:

Jeg sørgede for at der kun var dig. Sådan ville jeg have det, jeg ville have at det bare skulle
være dig og mig. Og du tillod heller aldrig nogen at komme i nærheden af mig.

JASON:

Du skulle have gjort oprør mod mig. Oprør er sexet.

MEDEA:

Jeg ville ikke gøre dig bange.

JASON:

Nu er jeg ikke bange mere.

MEDEA:

Jeg skulle ikke have givet afkald på noget som helst. Du blev jo hos mig. Men nu er du væk.

JASON:

Jeg beundrede dit mod. Du var anderledes end alle andre kvinder. Alt det du skrev og vidste. Alle ville bare være i nærheden af dig.

Jason kærtegner Medeas ben med sin fod.

MEDEA:

Der har aldrig været andre end dig.

Stilhed.

MEDEA:

Jeg er glad for jeg ikke har nogen døtre. En datter er ikke andet end en genspejling af ens egen smerte. Tiger og Akilles vil gå uskadte ud af hvert eneste slag nøjagtig som deres far.

JASON:

Mine små krigere.

Jason bliver ved med at kærtegne hende med foden. Nu under natkjolen.

MEDEA:

Tiger bliver aldrig nogen kriger. Han er barn af lyset. Han ville aldrig kunne gøre nogen fortræd. Bryder i krampegråd ved synet af en sommerfugl fanget i et syltetøjsglas. Heller ikke Akilles. Ikke som dig.

Stilhed.

Jason kærtegner hende.

MEDEA:

Jason.

Mmm... JASON:

Hvad tænker du på? MEDEA:

Dig. JASON:

Mig? MEDEA:

Vil du elske med mig en sidste gang? JASON:

Elske? MEDEA:

Der var da noget vi var gode til, hva'. JASON:

Det er jo lige dét jeg prøver at glemme. MEDEA:

Vi kan glemme sammen. JASON:

Jeg kan ikke. MEDEA:

Så lad mig hjælpe dig med at glemme. JASON:

Jason rykker nærmere til Medea.

Det er kun dig der kan trøste mig. MEDEA:

Ja. JASON (brysk):

MEDEA:

Det er kun dig der kan trøste mig nu da du har knust mig.

JASON:

Ja.

MEDEA:

Jeg kan ikke glemme.

JASON:

Din fortryllende tunge. Din vidunderlige latter. Medealatteren. Violerne der hvirvler rundt inden i din stemme.

MEDEA:

Jeg vil ikke glemme.

JASON:

Roserne under dit tøj.

MEDEA:

Jeg vil ikke komme videre. Jeg vil ikke hele. Jeg vil ikke blive rask.

JASON:

Der findes ikke noget smukkere end det man elsker.

MEDEA:

Såret. Blodet. Alle mine rædselsfulde nætter.

JASON:

Herskerinde. Skæbne. Skat.

MEDEA:

Skat?

JASON:

Som dengang. Kom her.

MEDEA:

Ja.

JASON:

Jeg gør alt hvad du beder mig om.

MEDEA:

Befri mig. Giv mig mørket. Giv mig døden.

Jason kysser hende.

Medea besvarer hans kys.

Mørke.

Musik.

Der går nogen tid.

Så vender lyset tilbage.

Medea sætter sig op i sengen.

Jason er gået.

*Da hun opdager at hun er alene i sengen lader hun sig falde om
på ryggen med puden over ansigtet.*

Hun skriger.

SCENE TI

Gudinden sidder igen ved sit hvide skrivebord.

(UDSKRIVNING)

GUDINDEN:

Efter kort tid på afdelingen viser det sig at den pågældende kvinde har en udvisningsdom. Oplysningen kommer fra hendes eksmand og viser sig ved nærmere undersøgelse at holde stik. Kvinden har med andre ord opholdt sig illegalt i Korinth i adskillige dage. Kan derfor ikke behandles af Det korinthiske Sundhedsvæsen. Sagen indberettes for politiet og kvinden bevilliges medicinsk bistand til at forlade landet. Udskrives derfor med recept på sovemedicin til et par ugers forbrug. Patienten indtager herefter den fulde dosis i hospitals-apotekets venteafsnit hvor hun senere findes af personalet i bevidstløs tilstand. Udpumpes på nærværende afdeling. Udskrives umiddelbart efter opvågning da hun formelt set ikke må opholde sig på hospitalet. Denne gang uden recept. Forlader definitivt hospitalet.

Medea står ved siden af hospitalsstolen som hun tidligere sad i.

MEDEA:

Må jeg gå ud af bagindgangen?

GUDINDEN:

Det vil nok være en god idé.

MEDEA:

Må jeg gå nu?

GUDINDEN:

Vil du ikke lige sidde og snakke lidt?

MEDEA:

Er jeg blevet udskrevet?

GUDINDEN:

Den her gang blev du slet ikke indlagt.

MEDEA:

Så går jeg med det samme.

GUDINDEN:

Har du gyldigt pas?

Medea klapper på sin håndtaske.

MEDEA:

Ja-ja.

GUDINDEN:

Nu skal jeg følge dig ud.

Medea stemmer håndfladerne imod bordpladen for at rejse sig.

GUDINDEN:

For resten. Jeg burde nok ikke sige det her til dig, men der står nogle politifolk og venter nede i indgangen.

MEDEA:

På mig?

GUDINDEN:

De kører dig lige ud til flyet hvis de ser dig.

*Medea rejser sig op og falder omgående sammen på gulvet.
Gudinden løfter hende op og sætter hende i stolen, prøver at få kontakt med hende ved at klappe hende på kinderne og trække hendes hår tilbage.*

GUDINDEN:

Medea, kan du høre mig, Medea?

Medea vågner.

MEDEA:

Jeg er blomsternes datter.

GUDINDEN:

Du er lige her på hospitalet.

MEDEA:

Det ved jeg da godt. Jeg mistede bare balancen. Jeg har det ikke så godt. Det går over. Jeg klarer den. Jeg må hellere gå inden--

Medea falder igen om på gulvet.

Gudinden bliver fortvivlet.

GUDINDEN:

Medea, mit barn.

Medea vågner og stiller sig i retstilling.

MEDEA:

Det hørte jeg godt, det dér. Du kaldte mig dit barn. Det var sødt. Jeg ville gerne være nogens barn.

GUDINDEN:

Vil du ikke blive her til du har det bedre? Jeg bliver nødt til at gå nu, men du må gerne blive her lidt.

MEDEA:

Der er nogle ting jeg skal ordne. Steder jeg skal besøge.

GUDINDEN:

Du kunne jo blive her til jeg har fri. Hvile dig lidt. Drikke noget vand og spise nogle mandler. Her. *(Hun skubber en skål over imod Medea.)* Du er stadig afkræftet efter den overdosis.

Medea stopper en håndfuld mandler i munden.

MEDEA:

Du behøver ikke føle dig skyldig.

Medea spiser flere mandler. Gudinden ler.

GUDINDEN:

Jeg føler mig ikke skyldig. Jeg er bare bekymret for dig. Du er godt nok sulten?

MEDEA:

Jeg har ikke spist noget siden Jason gik. Ikke andet end piller og vin. Det er selvfølgelig også en slags mad.

GUDINDEN:

Jeg syntes bare du selv skulle have lov at tage af sted, uden politieskorte. Besøge steder der har været vigtige for dig. Besøge alle dem du kender en sidste gang. Gøre hvad du skal gøre. Rejse frivilligt ud af landet.

MEDEA:

Jeg kender ikke nogen her.

GUDINDEN:

Hvad med dine veninder?

MEDEA:

Jason brød sig aldrig om nogen af mine venner. Jeg levede for ham.

GUDINDEN:

Du skulle have fortalt mig at du opholdt dig illegalt i landet.

MEDEA:

Ville du så have ladet mig blive?

Stilhed.

Så ler Gudinden.

GUDINDEN:

Sikkert ikke.

MEDEA:

Der kan du se. Så går jeg nu.

GUDINDEN:

Bliv her lidt.

MEDEA:

Nej.

GUDINDEN:

Jeg beder dig. Jeg vil ikke have du gør noget du kommer til at fortryde.

MEDEA:

Det må du jo leve med.

GUDINDEN:

Bliv her i det mindste til du er mere sikker på benene og til det er blevet mørkt. Så følger jeg dig ud.

MEDEA:

Nej.

Gudinden løber rundt om skrivebordet og griber hendes hænder.

GUDINDEN:

Søde søde Medea. Bliv her nu bare til i aften. Jeg beder dig.

MEDEA:

Skal jeg blive her for din skyld?

GUDINDEN:

Jeg er bekymret for dig. Jeg er bekymret for hvordan det skal gå med dig.

Medea ler.

MEDEA:

Er alle læger så dramatiske? *(Pause.)* Okay. Så bliver jeg her lidt og spiser mandler hvis det kan gøre dig glad.

Gudinden gør sig klar til at gå.

GUDINDEN:

Godt. Jeg kommer tilbage senere i eftermiddag. Prøv at sove lidt. Tag hvad du har brug for. Du skal også bare bruge telefonen.

MEDEA:

Ved du hvad det værste er?

Gudinden bliver stående i døren.

GUDINDEN:

Nej.

MEDEA:

Der var så mange gange jeg overvejede at gå fra ham. Jeg pakkede tasken flere gange. Men hver gang gik jeg tilbage til ham.

GUDINDEN:

Hvorfor gik du ikke?

MEDEA:

Fordi jeg elskede ham. Fordi jeg ikke ville leve som flygtning og være statsløs og hjemløs. Fordi jeg ville have at mine børn skulle være sammen med deres far. Her er jeg så. Medea.

GUDINDEN:

Her er du så.

MEDEA:

Det var bare lige noget jeg fik lyst til at sige.

GUDINDEN:

Vi forveksler tit kærlighed med afhængighed og frygt og erotik—

MEDEA:

-det var bare lige noget jeg fik lyst til at sige. Det var ikke fordi jeg ville have et foredrag.

GUDINDEN:

Så du er her stadig når jeg kommer tilbage?

MEDEA:

Gå nu bare.

Så snart hun er gået tager Medea sit pas op af håndtasken. Hun stikker ild til det.

Så tager hun sine ting og går.

SCENE ELLEVE

*Medea bakser og regerer igen med sine ejendele.
Hun åbner og lukker kufferten.
Tømmer den og henter nye ting at fylde i den.
Det hele foregår i en form for hastværk.
Barnepigen kommer ind.
Hun betragter Medea.
Medea ser hende ikke.*

BARNEPIGEN:

Du har ikke tænkt dig at rejse uden børnene, vel?

Det giver et sæt i Medea ved lyden af hendes stemme. Hun ser sig om i rummet.

MEDEA:

Hvor er de?

BARNEPIGEN:

De sover.

MEDEA:

Godt.

BARNEPIGEN:

Men de spørger efter dig. Jeg ved snart ikke hvad jeg skal sige til dem. Jeg bliver ved med at sige du kan være tilbage når som helst.

*Stilhed.
Medea bringer orden i sine ting.
Bladrer igennem nogle tætbeskrevne brevark.*

BARNEPIGEN:

Hvornår kommer du tilbage?

MEDEA:

Det ved jeg ikke. Snart. Det kan du sige til dem. Snart.

BARNEPIGEN:

Nogle gange siger jeg at du har været der mens de sov. At du har siddet og kigget på dem i timevis og aet deres rosenrøde kinder.

Stilhed.

Barnepigen ler.

BARNEPIGEN:

Så nu prøver Tiger at holde sig vågen om natten.

MEDEA:

Jeg må se at finde ud af hvor vi skal tage hen. Jeg kan ikke rejse hjem igen. Der ville ingen tage imod mig. Jeg må prøve at tænke mig om. Har Jason givet dig din løn?

BARNEPIGEN:

Ja.

MEDEA:

Godt.

BARNEPIGEN:

Altså noget af den.

MEDEA:

Okay. Hvor meget mangler der?

BARNEPIGEN:

En hel del. Udgifterne er jo—

MEDEA:

Jeg skal nok tage mig af det.

BARNEPIGEN:

Hvordan det?

MEDEA:

På en eller anden måde. Jeg finder på noget.

BARNEPIGEN:

Okay. Hvornår?

MEDEA:

Snart. I nat. Du skal nok få dine penge imorgen tidlig. Gå nu bare. Gå ind til børnene. Tiger plejer at vågne på det her tidspunkt. Når han har haft mareridt. Så må der være nogen. Der må være nogen til at holde om hans lille hoved.

BARNEPIGEN:
Okay.

Stilhed.

BARNEPIGEN:
Jeg tænkte på...

Hun tier.

MEDEA:
Ja?

BARNEPIGEN:
Går du så bare rundt i gaderne hele natten eller?

MEDEA:
Noget i den stil.

BARNEPIGEN:
Fryser du ikke?

MEDEA:
Næ.

BARNEPIGEN:
Men der er jo farligt derude.

MEDEA:
Det kan godt være.

BARNEPIGEN:
Der er folk som kan finde på at gøre dig ondt derude. Mænd.

MEDEA:
Det er ikke første gang så.

BARNEPIGEN:
Du skulle tage og være forsigtig.

MEDEA:
Jeg er ikke bange for folk jeg ikke kender. Det er kun dem jeg elsker jeg er bange for.
Fremmede mennesker de kan ikke gøre mig noget.

BARNEPIGEN:

Hvor sover du så henne?

MEDEA:

I porte. Garager. Parker. Hos fremmede.

BARNEPIGEN:

Men hvordan vil du skaffe penge?

MEDEA:

Er det ikke lige meget hvordan jeg skaffer de penge? Jeg skal nok tage mig af det siger jeg jo.

BARNEPIGEN:

Vil du ikke komme hjem?

MEDEA:

Jeg har ikke noget hjem mere.

BARNEPIGEN:

Til børnene mener jeg.

Pause.

MEDEA:

Jo.

Pause.

MEDEA:

Jo, det vil jeg vel. Jeg savner dem.

BARNEPIGEN:

Kan du så ikke tage og gøre det? Tiger græder sig i søvn hver aften.

MEDEA:

Jeg syntes lige du sagde han var holdt op med at sove?

BARNEPIGEN:

Jeg... Altså... Jeg sagde at... Jeg mente bare-

MEDEA:

Ja-ja. Sig til Tiger at jeg kommer snart.

BARNEPIGEN:

Imorgen?

MEDEA:

Sig at jeg... sig at...

BARNEPIGEN:

Ja?

MEDEA:

Sig... Sig at jeg... Sig at... Du tror måske jeg kommer ud for noget forfærdeligt fordi jeg allerede lugter af blod?

BARNEPIGEN:

Blod? Du lugter da ikke af blod.

MEDEA:

Det synes du ikke?

BARNEPIGEN:

Hvorfor skulle du lugte af blod?

MEDEA:

Som et såret dyr. Byttets umiskendelige duft.

BARNEPIGEN:

Du lugter ikke af blod, Medea. Du lugter godt. Du lugter af... *(Hun lugter til Medea.)*
Du lugter af menneske. Du lugter af sol. Du lugter som en der er ked af det. *(Stryger hende over kinden.)* Kom nu med mig ind til børnene. Du behøver ikke gå derud i nat.

MEDEA:

Færten af død.

Barnepigen tager hendes hånd.

BARNEPIGEN:

Nej, Medea.

MEDEA:

Fornemmelse af at en anden allerede har været der før dig. En invitation til at sætte tænderne i hvor en anden lige har sluppet grebet.

BARNEPIGEN:

Nej, sådan lugter du altså ikke.

Stilhed.

BARNEPIGEN:

Kommer du så med ind?

MEDEA:

Nej.

BARNEPIGEN:

Kom nu indenfor, bare et øjeblik.

MEDEA:

Jeg må se at komme af sted nu.

Medea samler sine ting sammen.

Hun har lagt brevene i kuverter som hun derefter har klæbet sammen.

BARNEPIGEN:

Kunne du ikke tænke dig at sidde og kigge på Tiger mens han sover?

MEDEA:

Nej.

BARNEPIGEN:

Hvad er det du er ved at skrive?

MEDEA:

Afskedsbreve.

BARNEPIGEN:

Til hvem?

MEDEA:

Til verden. Fortiden. Fremtiden.

Medea begynder pludselig at græde.

BARNEPIGEN:

De vil bare gerne være sammen med dig.

MEDEA:

Nej de vil ikke. Tro mig. Jeg er ikke en man har lyst til at være sammen med.

BARNEPIGEN:

I morges pludrede Tiger om dig hele vejen til skole. Akilles spørger efter dig hver eneste dag så snart du er gået ud af døren. Græder du?

MEDEA:

Nej.

BARNEPIGEN:

Det kan jeg da se du gør.

MEDEA:

Hvad er en mor egentlig uden sine børn?

Stilhed.

MEDEA:

Et umenneske. En solformørkelse. En sønderslidt rose. Måske får børnene det bedre dér.

BARNEPIGEN:

Hos Jason?

MEDEA:

Måske skulle jeg bare rejse.

BARNEPIGEN:

Fra børnene?

MEDEA (*hæst, lavmælt*):

Ja.

BARNEPIGEN:

Hvorfor det?

MEDEA:

Jeg ved ikke om jeg har kræfter til at tage mig af dem mere. Der er noget der er gået i stykker for altid. Mit hjerte virker ikke længere. Der er en ørken af ingenting herinde. (*Peger på sit bryst.*) Og jeg har ingen penge. Jeg har ikke noget at give dem.

BARNEPIGEN:

Men Tiger og Akilles vil bare være dér hvor du er. De er ligeglade med alle Prinsessens penge.

MEDEA:

Hold dog op. Børn elsker penge og ting. De kommer til at elske Prinsessen.

Stilhed.

MEDEA:

Vil du love mig noget?

BARNEPIGEN:

Ja. Hvad?

MEDEA:

At du ikke lader mig være alene nu.

BARNEPIGEN:

Jeg skal ikke nogen steder.

MEDEA:

Jeg mener et stykke tid. Her det næste stykke tid. Når jeg kommer tilbage til børnene.

BARNEPIGEN:

Okay. Selvfølgelig. Hele tiden?

MEDEA:

Bare et stykke tid. Jeg skal nok betale dig for det.

BARNEPIGEN:

Må jeg tage nogen med herhen så?

MEDEA:

Gør hvad du vil, men når jeg kommer tilbage må du ikke lade mig være alene med børnene så meget som et sekund.

BARNEPIGEN:

Det lover jeg.

MEDEA:

Og noget andet.

BARNEPIGEN:

Ja.

MEDEA:

Elskede jeg mine børn?

BARNEPIGEN:

Selvfølgelig gjorde du dét. Jeg mener, det gør du da stadig.

MEDEA:

Hvordan kan du vide dét?

BARNEPIGEN:

Jeg har set så mange mødre med deres børn. Sådan noget ved man bare.

MEDEA:

Gid jeg kunne tro dig.

BARNEPIGEN:

Medea, du er et rum fyldt af lys for de unger. Du kommer til at få det godt igen.

MEDEA:

Tror du virkelig?

BARNEPIGEN:

Det er jeg helt sikker på. Ingen har elsket sine børn som dig, Medea. Du har det hele. Du er sjov, vild, kærlig, legesyg, streng når det er nødvendigt. Du er selv et barn. Deres bedste kammerat. *(Pause.)* Så kommer du tilbage i morgen?

MEDEA:

Ja.

BARNEPIGEN:

I morgen tidlig?

MEDEA:

Inden I vågner. Det lover jeg.

Medea bevæger sig mod døren. Hun tager et par store solbriller på.

BARNEPIGEN:

Og hvad var det så jeg skulle sige til Tiger hvis han vågner i nat?

MEDEA:

Sig at mor løber gennem ilden hvis han har brug for mig.

Medea går ud af rummet med sine kufferter.

BARNEPIGEN (*råber efter hende*):

Du skal ikke løbe gennem nogen ild. Du skal bare se at komme hjem igen.

SCENE TOLV

Kongen kommer ud.

KONGEN:

Medea.

MEDEA:

Endelig.

KONGEN:

Er du her stadig?

MEDEA:

Ja, eller det tror jeg da.

KONGEN:

Jeg troede vi blev enige om at du skulle rejse i dag. Hvorfor er du ikke taget af sted?

MEDEA:

Jeg troede jeg kunne gøre alting godt igen. Jeg troede jeg kunne hente min elskede tilbage fra mørket og tæmme hans ulydige hjerte. Jeg troede den her tilstand var en forbigående fase. Jeg troede han elskede mig. Jeg troede bare han var forvirret. Jeg var fuldstændig overbevist om at han ville komme tilbage til mig. Forfængeligt, naivt, snothamrende dumt.

KONGEN:

Hvor tager du så hen?

MEDEA:

Ja det er jo lige dét. Jeg har ikke nogen steder at tage hen. Ikke noget statsborgerskab i mit hjemland. Ikke noget her medmindre du ombestemmer dig. Ikke noget nogen steder. Søde Kreon, lad mig blive her med børnene. Vi har ikke et eneste sted i verden.

KONGEN:

Jeg har gjort hvad jeg kunne for dig.

MEDEA:

Jeg vil gøre hvad som helst.

KONGEN:

Min svigersøn har advaret—

MEDEA:

Din svigersøn?

KONGEN:

Jason.

Medea står tavs og ser på ham.

KONGEN:

Ja beklager. Brylluppet har allerede stået.

MEDEA:

Tak det er nok—

KONGEN:

Han siger du vil slå os alle sammen ihjel.

MEDEA:

Det kan ikke passe...

KONGEN:

Det mente jeg selvfølgelig heller ikke—

MEDEA:

Det kan ikke passe at han falder mig i ryggen på den her måde.

KONGEN:

-men jeg bliver jo nødt til at være forsigtig.

MEDEA:

Hvad går han ellers rundt og siger om mig?

KONGEN:

Han siger det bliver skønt når I endelig er taget af sted. Han glæder sig sådan til at begynde på en frisk, at gå tilbage til nul. Ja, det kalder han det faktisk, år nul. Han er bekymret for at du skal gøre den han elsker fortræd.

MEDEA:

Jeg har ikke tænkt mig at gøre mig selv fortræd bare for at han kan blive lykkelig.

KONGEN:

Gøre Prinsessen fortræd. Det er Prinsessen han er bekymret for at du skal gøre fortræd.

Stilhed.

MEDEA:

Nå....

KONGEN:

De er så utroligt lykkelige.

MEDEA:

Der var engang det var mig han bekymrede sig for.

KONGEN:

Kærligheden er en forbigående tilstand.

MEDEA:

Jeg har bare lidt svært ved at vænne mig til at han er holdt op med det.

KONGEN:

Jeg er også bekymret.

MEDEA:

Hvad er dét der bekymrer dig, Kreon?

KONGEN:

Det gør du.

MEDEA:

Gør jeg?

KONGEN:

Ja.

MEDEA:

Hvorfor det?

KONGEN:

Fordi jeg tror du pønser på hævn.

MEDEA:

Er det derfor du udviser mig?

KONGEN:

Jeg følger bare loven.

MEDEA:

Skriv loven om.

KONGEN:

Dit behov for asyl er ikke overbevisende. Der er ingen humanitære grunde. Kolchis er en fredelig region. Det er helt ufarligt for dig at rejse hjem igen.

MEDEA:

Det passer ikke. Jeg har gjort mig uønsket i Kolchis. Mit statsborgerskab er for længst ophævet. Jeg byttede mit hjemland ud med Jason. Han lovede mig at han altid ville tage sig af mig. Han gav mig Korinth og nu tager han Korinth fra mig. Hvis det er et hjerte du har siddende i brystet og ikke en sten så skriver du den lov om.

KONGEN:

En lov er en lov. Ellers ville Korinth blive løbet over ende af grædende kvinder med børn. Sådan én som dig skal nok klare sig. Din sjæl er hård som diamant.

MEDEA:

Jeg er ikke stærk mere. Jeg er så bange for at jeg ikke vil kunne tage mig af mine børn.

KONGEN:

Du vidste hvad du gjorde da du fulgte Jason.

MEDEA:

Jeg var et fjols.

KONGEN:

Det er ligegyldigt. Min beslutning står ved magt. Nu skal du gå.

MEDEA:

Så hvis vi havde været gift i to år mere måtte jeg være blevet her?

KONGEN:

Ja, sådan er loven. Statsborgerskabet er forbundet med manden den første tid her i landet hvis kvinden har opnået opholdstilladelse ved indgåelse af ægteskab.

MEDEA:

Den første tid? (*Medea ler.*) Ti år, det er en evighed. Jeg har gjort så meget godt for det her land. Du skulle tage og takke mig i stedet for at smide mig ud.

KONGEN:

Jeg følger bare loven.

Medea strækker sin hånd ud og rører ved ham.

MEDEA:

Bliv lidt hos mig, Kreon.

KONGEN:

Det kan jeg ikke.

MEDEA:

Hvorfor ikke?

KONGEN:

Jeg begik en fejl sidst.

MEDEA:

Det var ikke en fejl. Det var... kærlighed. En slags kærlighed. Du var lykkelig sammen med mig, Kreon. Jeg kan gøre dig lykkelig igen.

KONGEN:

Nej.

MEDEA:

Kan du huske? Den sorte rose der folder sig ud for øjnene af dig. Jeg kan gøre alle mænd lykkelige. Det vil sige alle bortset fra ham jeg allerhelst ville gøre lykkelig.

Hun rører ved ham.

Han lukker øjnene.

Kongen viger lidt tilbage.

Medea lægger sig på knæ.

Hun rører ved ham og han lader hende gøre det.

MEDEA:

Jeg har ikke kræfter til at være alene med mig selv.

KONGEN:

Det er ikke mit problem.

MEDEA:

Jeg har brug for at være sammen med nogen.

KONGEN:

Du skal være ude af landet inden imorgen tidlig.

MEDEA:

Kan du ikke blive lidt hos mig?

KONGEN:

Nej.

MEDEA:

Bliv her hos mig Kreon.

KONGEN:

Det kan jeg ikke.

MEDEA:

Jeg vil bare gerne have nogen til at holde om mit hoved, nogen der knepper mig til jeg glemmer mit navn. Kan du huske?

KONGEN:

Hvad?

MEDEA:

Den sorte rose. Svimmelheden. Det vilde styrt ud mellem stjernerne og tilbage. Jeg kan gøre det for dig igen.

KONGEN:

Vil du sværge på at du ikke vil gøre mig eller min datter noget?

MEDEA:

Jeg sværger ved jordens fundament og himlens kant.

KONGEN:

På hvad?

MEDEA:

På det du beder om. Ved jorden. Ved solens lys.

KONGEN:

Og hvis du ikke holder det?

Medea ler og rejser sig op og taler med munden mod hans bryst.

MEDEA:

Så skal jeg straffes straffes straffes straffes.

Fra nogen afstand høres pludselig Prinsessens lille pibende stemme der er vant til straks at blive hørt.

PRINSESSEN:

Far!

Kreon stivner.

PRINSESSEN:

Far, hvor er du?

Kongen skubber Medea ned på gulvet.

KONGEN:

Så, af sted med dig.

MEDEA:

Hvad?

KONGEN:

Forsvind.

MEDEA:

Du ville jo lige have jeg skulle blive her, ligesom sidst.

KONGEN:

Nej.

MEDEA:

Jo du ville. Eller det troede jeg du ville-

KONGEN:

Du forspilder din sidste chance ved hele tiden at minde mig om sidst. Et øjeblik overvejede jeg faktisk at lade dig blive. Nu er alle døre lukkede.

MEDEA (*langsomt*):

Okay. Jeg skal ikke minde dig om det igen.

KONGEN:

Det er for sent. Du har allerede gjort det. Forsvind med dig.

Medea rejser sig op.

MEDEA:

Jeg glemmer ikke.

KONGEN:

Nej men gid du ville.

MEDEA:

Jeg glemmer ingenting, Kreon.

*Medea samler sine ting sammen.
Hun går nogle skridt.
Hun slår en hvid paraply op.
Så vender hun pludselig om.*

MEDEA:

Kreon.

KONGEN:

Ja.

Medea falder på knæ.

MEDEA:

Kan du ikke undvære en 'hund'? Vi har ikke en øre. Børnene er sultne. Jeg er sulten.

*Han leder i frakkelommen og finder nogle mønter og sedler som han kycler
hen ad gulvet. Medea kaster sig ned på gulvet og samler dem alle sammen op.*

MEDEA:

Tak, Kreon. Jeg glemmer ikke. Det ved du. Du skal blive belønnet for hvad du har gjort.

*Kreon går uden et ord.
Medea kravler rundt på gulvet og leder efter pengene.*

SCENE TRETTE

*Medea kravler rundt på gulvet og samler Kreons penge op.
Til sidst bliver hun liggende.
Moderen kommer gående forbi med sit strikketøj og et hvidt garnnøgle
slæbende efter sig.*

MODEREN:

Hvis du falder så er det bare op igen.

Medea ser ikke op.

MEDEA:

Jeg vil ikke op igen, mor.

MODEREN:

Det skal du. Du kan jo ikke blive liggende dér. Der kommer ikke nogen og samler dig op.

MEDEA:

I så fald har jeg ikke noget imod at blive liggende.

Moderen stiller sig hen ved siden af hende.

MODEREN:

Rejs dig op, Medea.

MEDEA:

Nej.

MODEREN:

Så skal jeg hjælpe dig op. Hvad kan jeg hjælpe dig med?

MEDEA:

Ikke noget. Alle griner ad mig. De griner som en flok ulve når de tror jeg ikke ser dem. Og jeg forstår godt de griner. Det gør jeg faktisk. Sådan som jeg gik rundt og pralede med mig og Jason. Det var jo latterligt.

MODEREN:

Er der noget jeg kan gøre?

MEDEA:

Giv mig mit liv tilbage. Vrid tiden tilbage. Knus hans rådne hjerte.

MODEREN:

Du rejste frivilligt fra os. Du lod alt bag dig. Brændte alle broer. Du kan ikke komme tilbage til os.

MEDEA:

Tak det ved jeg godt. Det behøver du ikke minde mig om. Jeg fulgte mit hjerte tværs over Sortehavet. Hvor dum har man også lov at være.

MODEREN:

Du kan ikke komme tilbage hertil.

MEDEA:

Nej det sagde du lige.

MODEREN:

Men du vil altid være mit barn. Det går aldrig over. Hvad har du tænkt dig at gøre nu?

MEDEA:

Det ved jeg ikke. Ødelægge noget måske.

MODEREN:

Du har ødelagt nok.

MEDEA:

Jeg har lyst til at ødelægge noget mere.

MODEREN:

Hvad mener du?

Stilhed.

MODEREN:

Du rækker ud efter himlen, Medea. Tag nu bare af sted. Se dig ikke tilbage. Lad dét der sker ske, men lad dog være med at ødelægge dit liv. Det fortjener han slet ikke. Og du har fortjent så meget mere. Vi advarede dig jo alle sammen og alligevel rejste du med Jason og fulgte hans mindste vink. Lad ham gå nu, Medea, giv slip på det alt sammen. Du har mistet alt, min solstråle, sådan er det bare. Giv slip. Intet menneske er herre over sin skæbne og sin stjerne.

Stilhed.

Moderen arbejder med sit strikkesæt.

Hun sætter sig på hug ved siden af Medea.

MODEREN:

Kan jeg så regne med at du tager dig sammen nu, min pige?

Stilhed.

MODEREN:

Medea?

MEDEA:

Ja.

MODEREN:

Hørte du hvad jeg sagde?

MEDEA (*klynker*):

Jeg vil ødelægge noget, mor.

MODEREN:

Tag af sted, Medea. Du har ikke mere at bestille her. Her er der ingen der elsker dig mere.

MEDEA:

Det er jeg godt klar over tak, men jeg har sådan en utrolig lyst til at ødelægge noget.

MODEREN:

Så kan jeg ikke hjælpe dig, min pige.

Medea rejser sig op.

MEDEA:

Jeg vil ødelægge Jason. Jeg vil straffe ham. Jeg vil flå hans hjerte ud af kroppen på ham som han har flået mit ud.

Moderen begynder at gå med sit strikketøj.

MODEREN:

Jeg bryder mig ikke om at høre dig tale sådan.

Medea tager fat i hendes arm.

MEDEA:

Går du nu fra mig igen?

MODEREN:

Det er ikke min pige der taler med sådan en frygtelig tunge.

MEDEA:

Du har ikke andre piger. Du har kun mig.

MODEREN:

Så lever min pige ikke længere.

MEDEA:

Du må ikke gå fra mig igen, mor.

Moderen prøver at gøre sig fri.

MODEREN:

Jeg går nu.

MEDEA:

Bliv hos mig. Søde. Rare. Mor. Hvad jeg så end har gjort. Bliv nu lidt hos mig.

Moderen gør sig fri af hendes greb.

MODEREN:

Nej, Medea. Nej siger jeg.

Moderen forsvinder ud.

Hun har glemt sit hvide garnnøgle som hun slæbte efter sig.

Medea kaster det efter hende.

MEDEA:

Så skrid da for helvede. Skrid så jeg bliver fri for at se på dig.

Lyset begynder at flimre.

Lyden af to mennesker der elsker.

Lidt efter rejser hun sig op.

Lyden tager gradvist til i styrke.

Lyset flakker.

Gudinden stikker hovedet ind.

GUDINDEN:

Bare en lille detalje, Medea. Du kan godt holde op med at kalde på din mor nu. Hun har været død i fire år. Lungebetændelse. Hjertesvigt. Hun kom aldrig over at du rejste. Året efter døde din far. De holdt aldrig op med at vente på at du skulle komme tilbage. Men forgæves. Nu er der ingen der venter på dig i Kolchis mere. Der er ikke noget hus. Ingenting. Alt er brændt ned og ødelagt.

SCENE FJORTEN

Medea sidder på sin kuffert og venter mens hun ryger en cigaret. Slukker den og tænder en ny. Jason kommer ind i rummet.

JASON:

Hej Medea.

Medea rejser sig hurtigt. Hun slukker cigaretten.

MEDEA:

Hej Jason.

JASON:

Du får fem minutter.

MEDEA:

Fem minutter?

JASON:

Så bliver jeg nødt til at løbe.

MEDEA:

Jeg gav dig hele mit liv og jeg får fem minutter.

JASON:

Prinsessen venter.

MEDEA (*efterligner hans stemme*):

Prinsessen venter. Tænkte jeg nok. Slamfisse.

JASON:

Kald hende hvad du vil. Hun er vidunderlig. Med sin sjæl af fløj. Nu kan du ikke nå mig mere.

MEDEA:

Nej det ser jeg tydeligt.

JASON:

Hvad var det du ville?

MEDEA:

Jeg ville ønske du var død.

JASON:

Dén er efterhånden trængt ind. Var der ellers andet?

MEDEA:

Der er noget jeg gerne vil spørge om.

JASON:

Jamen så spørg.

MEDEA:

Hvor længe har du set hende?

JASON:

Nogle måneder.

MEDEA:

Hvorfor fortalte du mig det ikke?

JASON:

Det har jeg jo også lige gjort. Lige nu.

MEDEA:

Lige nu ja, men ikke tidligere.

JASON:

Nej.

MEDEA:

Du blev ved med at elske mig som om der ikke var sket noget.

JASON:

Ja.

MEDEA:

Du skulle spærres inde.

JASON:

Det er vel ikke nogen forbrydelse.

MEDEA:

Hvad er ikke nogen forbrydelse?

JASON:

Det er ikke nogen forbrydelse ikke at elske mere.

MEDEA:

Hvis jeg havde vidst dét så var jeg blevet i mit hjemland.

JASON:

Det nytter ikke noget at blive ved med at tale om det dér.

MEDEA:

Hvad synes du så vi skal tale om?

JASON:

Jeg har ikke noget at sige. Jeg har aldrig haft noget at sige når jeg har været sammen med dig. Du har altid skræmt mig fra vid og sans med din vrede og din... onskabsfulde tunge. Prinsessen skræmmer mig ikke. Hun er... anderledes... Hun er...

MEDEA:

Blød.

JASON:

Ja. Blød. Og sød. Super-sød altså.

MEDEA:

Så du kan tale med hende?

JASON:

Ja, jeg kan tale med hende.

MEDEA:

Er der overhovedet ikke noget jeg kan gøre for at du kommer tilbage?

Jason tager fat i hende og trykker hende ind til sig og ser ned i hendes vidtåbne ansigt.

JASON:

Medea. Du er jo så...

MEDEA:

Ja.

JASON:
Skarp. Stærk. Sexet. Farlig.

MEDEA:
Ja?

JASON:
Selvlysende.

MEDEA:
Ja?

JASON:
Du har det hele.

MEDEA:
Bare ikke dig.

JASON:
Du kan få hvem som helst.

MEDEA:
Jeg vil ikke have hvem som helst.

Jason ler.

MEDEA:
Bare sig hvad jeg skal gøre og jeg gør det.

Stilhed.

Mere stilhed.

JASON (*lavmælt, kærligt, nærværende*):
Det er forbi Medea og du ved at det er forbi.

Stilhed.
Medea lukker øjnene.

JASON:
Det er længe siden vi holdt op med at elske hinanden.

MEDEA:

Hvorfor gør det så så pisseondt?

JASON:

-At vi holdt op med at elske hinanden på den måde.

MEDEA:

Hvad er det så der gør så pisseondt?

JASON:

Du skal nok komme over det.

MEDEA:

Jeg vil have du skal lide sådan som jeg lider.

JASON:

Lad mig nu bare flagre væk. Giv slip, Medea.

MEDEA:

Du var et nul da jeg mødte dig.

JASON:

Jeg har jo fortalt dig hvor taknemmelig jeg er for det hele. For børnene...

MEDEA:

Vores børn. Vores løveunger. Vores-

JASON:

Du vil altid have en særlig plads i mit hjerte, Medea.

MEDEA:

Men jeg vil være dér hvor du er.

Stilhed.

Jason flytter uroligt på sig.

MEDEA:

Jeg vil jo bare være dér hvor du er.

Stilhed.

Jason er rastløs, hans ene ben dirrer let.

Prinsessen kommer ind i rummet.

Ingen af dem ser hende.

MEDEA:
Jeg overlever ikke det her, Jason.

JASON:
Jeg går nu, Medea.

MEDEA:
Det må du ikke.

*Prinsessen betragter dem.
Jason løfter blikket og får øje på hende.
Han sender hende et stort smil. Øjeblikkeligt opfyldt af hendes lyse skikkelse.
Prinsessen smiler stort tilbage.
Hun løfter op i sin kjole og blotter sit ene lår.
Medea står med hovedet trykket ind til hans bryst.
Jason klapper Medea på håret og prøver at få hende til at løfte hovedet.*

JASON:
Medea?

MEDEA:
Jeg har ikke noget tilbage hvis jeg ikke har dig mere.

Stilhed.

JASON:
Hør her.

MEDEA:
Jeg vil ikke have at du går.

JASON:
Medea.

MEDEA:
Jason.

Jason ser på Prinsessen mens han taler.

JASON:
Min kærligheds-krig. Mit lille fjols. Min solstråle.

MEDEA (*ler*):

Jeg er ikke din solstråle.

Jason prøver at skubbe hende fra sig.

JASON:

Medea.

MEDEA:

Bliver du så hos mig?

JASON:

Altså hør nu.

MEDEA:

Ja?

JASON:

Prinsessen venter.

*Jason ser kærligt på Prinsessen. Sender hende et stort smil.
Hun smiler stort tilbage.*

MEDEA:

Jeg vil ikke høre hendes navn.

JASON:

Jeg bliver nødt til at-

Medea ser op på ham og opdager at han kigger på nogen hen over hendes hoved.

Hun vender sig om og får øje på Prinsessen.

Ser så igen på Jason.

Forvirret.

Hun lukker øjnene.

Så åbner hun dem.

Lukker øjnene igen.

Musik.

Et voldsomt blændende altgennemtrængende blødende lys.

Hun slipper sit tag i ham.

Hun ser sig om. Forvildet.

*Der går nogen tid.
Så: Musikken forsvinder.
Det stærke lys forsvinder.*

JASON:

Okay, Medea.

MEDEA:

Hva'r?

JASON:

Så går jeg nu. Det var rigtig fint at vi lige kunne ses.

MEDEA:

Ja?

Jason begynder at fjerne sig. Langsomt. Baglæns.

JASON:

Så du er okay, ikke også Medea?

MEDEA:

Hva'r?

JASON:

Jeg mener du er snart okay igen.

MEDEA:

Hva'r?

JASON:

Altså, jeg mener-

MEDEA:

Jo-jo. Helt sikkert. Men Jason, der var også lige noget andet. Ja, der var noget jeg tænkte på. Har du lige et minut til?

Medea vender sig mod Prinsessen.

MEDEA:

Kan du give mig et minut?

PRINSESSEN:

Ja selvfølgelig. Jeg har ikke travlt.

MEDEA (*til Prinsessen*):

Tak. (*Til Jason.*) Altså, jeg tænkte på om ikke børnene kan bo hos dig et stykke tid. Hos jer. Jeg er blevet så bange for at jeg ikke har kræfter til at tage mig af dem.

JASON (*forvirret*):

Hos os? Jeg troede ellers du ville –

MEDEA:

- Bare et lille stykke tid. Bare til jeg får hovedet oven vande igen. Til jeg har fundet et sted vi kan bo. Jeg må jo se at finde på noget. Jeg kan ikke tænke klart når de hænger på mig hele tiden.

Jason ser spørgende på Prinsessen.

JASON:

Jeg –

PRINSESSEN:

Jamen selvfølgelig kan de da bo hos os.

JASON:

Ja, selvfølgelig kan de da bo hos os.

MEDEA:

Tak. (*Vender sig mod Prinsessen.*) For jeg er nemlig blevet bange for at jeg ikke har kræfter til at tage mig af dem. Jeg er bange for at jeg skal blive ved med at tænke onde tanker. Har du selv børn?

PRINSESSEN:

Nej.

MEDEA:

Nej, det tænkte jeg nok.

PRINSESSEN (*med et stort smil til Jason*):

Men jeg vil gerne have børn.

Medea lukker øjnene.

PRINSESSEN:

Rigtig gerne. Jeg kunne godt tænke mig-

JASON:

-Nu skal vi måske ikke-

MEDEA:

-Det er okay. Jamen så kommer Tiger og Akilles når de vågner. Jeg giver dem noget tøj og legetøj med. Akilles' astmamedicin. Tiger kan ikke sove uden Kiss. Ja alt det dér, det ved du selvfølgelig.

PRINSESSEN:

Kiss?

JASON:

Hans krammetiger.

MEDEA:

Godt.

Medea begynder at græde.

JASON:

Græder du?

Stilhed.

JASON:

Hvorfor græder du?

MEDEA:

Tiger og Akilles.

JASON:

Men vi skal jo nok tage os af dem. Det har jeg jo lige sagt.

MEDEA:

Det ved jeg godt.

JASON:

Du ved jeg aldrig kunne finde på at gøre dem noget.

MEDEA:

Det ved jeg. Jeg ved det godt.

PRINSESSEN:

Og jeg elsker børn. Helt utrolig meget.

Medea græder.

JASON:

Hvorfor græder du så?

MEDEA:

De får det også bedre hos dig. Eller ja, hos jer. Bedre. Og så får de måske lov at blive i landet. Det tænkte jeg de måske kunne få lov til. Hvis de boede hos jer. At Kreon-

PRINSESSEN:

-Det skal du ikke bekymre dig om.

MEDEA:

Skal jeg ikke?

PRINSESSEN:

Det er Jasons børn. Jasons børn er mine børn.

Pause.

Medea lukker øjnene og gentager stumt Prinsessens sidste sætning:

"Jasons børn er mine børn".

PRINSESSEN:

Jeg skal nok tale med far. Jeg er sikker på han giver dem lov til at blive her.

MEDEA:

Tak.

PRINSESSEN:

Det var så lidt.

MEDEA:

Nej. Jeg mener det.

PRINSESSEN:

Hvor rejser du hen?

MEDEA:

Aner det ikke. Det vil vise sig. Jeg har noget til dig.

*Hun åbner kufferten og tager et slør med guldtråde i og et diadem op.
Medea rækker tingene frem mod hende.*

PRINSESSEN:

Er de til mig?

Prinsessen ser på Jason.

MEDEA:

En gave.

PRINSESSEN:

Men jeg skal da ikke-

JASON:

Men Medea. Du skal da ikke give dine sidste ting væk. Vi mangler ikke noget derhjemme.

MEDEA:

Tag dem. Jeg fik dem af min mor. Jeg har ikke brug for dem mere. Det bliver så mine bryllupsgaver til jer. Sløret betyder evig kærlighed. Diademmet til døden jer skiller.
(Til Prinsessen.) Og du sørger for at Tiger og Akilles får lov at blive her.

PRINSESSEN:

Okay. Tak. Tusind tak altså. De er jo helt fantastiske. Prøv at se Jason. Se lige engang!

*Prinsessen viser Jason gaverne.
Hun er helt fortryllet.*

JASON:

Medea-

MEDEA:

Måtte der herske fred mellem mand og kvinde. Måtte den her nådesløse kærligheds-krig langt om længe blive bragt til ophør.

*Prinsessen gør mine til at ville tage smykket og sløret på.
Medea standser hende.*

MEDEA:

Nej, vent til du kommer hjem. Jeg pakker dem ind i det smukkeste gavepapir. Jeg sender dem med børnene når de har fået lidt at spise.

Medea lægger smykkerne tilbage i kufferten.

PRINSESEN:

Du er alt for sød imod mig.

MEDEA:

Ja.

JASON:

Det er du faktisk-

PRINSESEN:

Det er du faktisk.

MEDEA:

Gå nu inden jeg fortryder.

*Jason og Prinsessen går.
Mørke.*

SCENE FEMTEN

*Medea står alene tilbage med sin kuffert.
Hun tager nogle hvide sovepilleglas op og stiller dem på en række foran sig.
Hun tager en flaske spiritus frem.
Hun trykker nogle piller ud af en blisterpakning og skyller dem ned med spiritussen.
Hun skærer ansigt.*

Gudinden ruller en seng på hjul frem imod Medea. En hvid børneagtig træseng i hvilken begge børn sover sammen i et virvar af vattæpper og tøjdyr.

*Medea stiller kufferten fra sig.
Hun ser på børnene.
Hun rører ved deres hoveder.*

MEDEA:

Tigerunger... Mine små midnatsunger.

*Hun lægger sig i ske med Tiger i sengen og holder om ham.
Hun stryger ham over håret.
Hun nyrer for ham.
Hun løfter sig op på albuen og ser på ham.*

MEDEA:

Min lille dummernik. Min tossede lille Tigerunge. Jeg hører at du ligger vågen om natten og venter på mor-

*Medeas stemme knækker over.
Hun lægger sig ned og holder om Tigers lille ryg bagfra.
Lukker øjnene.*

Musik-

*Moderen kommer ind.
Hun går hen til børnesengen.
Ser ned på Medea og børnene i sengen.
Rører ved hendes hoved.
Kærligt.
Gør korsets tegn.
Medea mærker ikke noget.
Gør igen korsets tegn.
Moderen går videre.*

GUDINDENS STEMME:

Hvad vil du gøre nu, Medea?

*Medea henter pilleglas, flaske og cigaretter op til sig i sengen.
Hun fylder et glas med vin og hælder det i sig.
Så fylder hun ét mere.*

MEDEA:

Det ved jeg ikke.

GUDINDENS STEMME:

Han træder på dig og du lader ham bare gøre det.

MEDEA:

Gør jeg?

*Medea tænder en cigaret.
Ryger.*

GUDINDENS STEMME:

Så hvad har du tænkt dig at gøre?

MEDEA:

Ikke noget. Bare sidde her. Nyde et glas. Ryge en cigaret.

GUDINDENS STEMME:

Og sovepillerne?

MEDEA:

Ja hvad med dem?

GUDINDENS STEMME:

Hvad har du tænkt dig at gøre med sovepillerne?

Stilhed.

GUDINDENS STEMME (*drævent*):

Du har samlet mange forskellige slags?

MEDEA:

Det kunne se sådan ud. Mogadon. Nitrazepam. Rohypnol. Imovane.

Medea ryger og arrangerer piller og glas.

Stilhed.

GUDINDENS STEMME:

Og?

Mere stilhed.

GUDINDENS STEMME:

Nå på den måde. Så du vil gøre livet lettere for Jason og Prinsessen. Lade dem have deres lykke i fred. Du vil tage Medea ud af verden. Tage mørket fra dem. Straffe dig selv og lade dem leve lykkeligt til deres dages ende.

Stilhed.

Medea ryger med hurtigere drag.

GUDINDENS STEMME:

Du vil lade dem få børnene? Dine børn. Tiger og Akilles.

MEDEA:

Det kan vel ikke være anderledes.

GUDINDENS STEMME:

De bliver ulykkelige.

MEDEA:

Hvem?

GUDINDENS STEMME:

Tiger og Akilles.

MEDEA:

De glemmer mig.

GUDINDENS STEMME:

Aldrig nogensinde. For dem vil du altid være såret og ilden. Den eneste der bliver lykkelig er Jason. Og Prinsessen.

MEDEA (*svagt*):

Er det rigtigt at han bliver lykkelig hvis jeg dør?

GUDINDENS STEMME:

Ingen tvivl om dét. Han kommer jo af med sin dårlige samvittighed. Så han kan elske sin Prinsesse i fred og ro.

MEDEA:

Ja.

GUDINDENS STEMME:

Så hvad har du tænkt dig at gøre ved dét?

Stilhed.

GUDINDENS STEMME:

Så hvad har du tænkt dig at gøre ved det?

MEDEA:

Jamen kan jeg da gøre noget ved det?

GUDINDENS STEMME:

Du kan jo straffe ham.

MEDEA:

Han skal nok blive straffet. Mine gaver til Prinsessen de-

GUDINDENS STEMME:

Det er ikke nok.

MEDEA:

Er det ikke nok?

GUDINDENS STEMME:

Alle griner ad dig, Medea.

MEDEA:

Gør de?

GUDINDENS STEMME:

Ja.

MEDEA:

Nå. Jeg har måske sagt noget sjovt?

GUDINDENS STEMME:

De griner fordi du var så dum at følge en fremmed til verdens ende og fordi du bagefter gik rundt i Korinth og var arrogant og pralede med jeres kærlighed.

MEDEA:

Nå det, ja-ja.

GUDINDENS STEMME:

De griner som en flok ørkendyr så snart du vender ryggen til.

MEDEA:

Gør de dét?

GUDINDENS STEMME:

Dine tidligere veninder griner. Kongen griner. Jason griner. Hele byen griner.

MEDEA:

Men ved du hvad?

GUDINDENS STEMME:

Nej.

MEDEA:

Jeg forstår godt de griner. Jeg har jo også været en kraftidiot.

Stilhed.

MEDEA:

Jeg kan ikke skyde skylden på andre end mig selv. Og mit naive begærs historie.

Stilhed.

GUDINDENS STEMME (*hviskende*):

Du behøver ikke acceptere nederlaget.

MEDEA:

Hvad sagde du?

GUDINDENS STEMME:

Du behøver ikke acceptere nederlaget.

MEDEA:

Nej?

GUDINDENS STEMME:

Du er ikke som andre kvinder.

MEDEA:

Er jeg ikke?

GUDINDENS STEMME:

Du er en huntiger. Du skal jage imod din skæbne. Ikke bøje dig for den.

MEDEA:

Skal jeg ikke?

GUDINDENS STEMME:

Gør dig klar til kamp, min kære. Vi står dig bi.

MEDEA:

Jeg er ikke nogens kære mere.

GUDINDENS STEMME:

Gør hvad du må gøre.

MEDEA:

Jeg tager livet af mig.

GUDINDENS STEMME:

Også det, ja. Senere. Bagefter.

Stilhed.

Mere stilhed.

MEDEA:

Aldrig.

Pause.

MEDEA:

Det kunne jeg aldrig finde på.

GUDINDENS STEMME:

Jo. Du kunne.

MEDEA:

Nej. Ikke børnene.

GUDINDENS STEMME:

Tag børnene med dig. De bliver aldrig lykkelige uden dig.

MEDEA:

Gør de ikke?

GUDINDENS STEMME:

De vil være dér hvor du er. De vil være sammen med dig.

MEDEA (*langsomt*):

De bliver ulykkelige uden mig. De vil være dér hvor jeg er.

Gudinden kommer ind på scenen.

GUDINDEN:

Man vil huske dig i al fremtid. Man vil huske Medea. Hende der ikke bøjede sig for sin skæbne. Hende der jóg mod horisonten. Der rasede mod himlen og gudinderne.

Medea ser efter børnesengen som forsvinder ud.

MEDEA:

Man vil huske mig.

GUDINDEN:

Huske. Dit mod. Dit raseri. Kom og vær vores søster i kampen.

MEDEA:

Det vil jeg ikke.

GUDINDEN:

Du vil godt men du tør ikke.

Stilhed.

GUDINDEN:

Glem ikke vreden.

MEDEA:

Jeg glemmer ingenting. Men jeg ved ikke om jeg kan.

GUDINDEN:

Du kan godt, Medea. Det ved jeg du kan.

MEDEA:

Jeg ved ikke om jeg kan det.

Gudinden sætter sig ned ved siden af Medea.

GUDINDEN:

Jason har ledt dig på vildspor. Du var også engang et barn med et hjemland.

Medea læner sig op ad hendes skulder.

MEDEA:

Kolchis. Mor. Sortehavet. Krigen. Pelions skove.

GUDINDEN:

Du bliver et forbillede for andre kvinder, Medea. En pionér. En heltinde. Du skal turde alt.

MEDEA:

Alt.

GUDINDEN:

Aldrig mere ulykkelig. Aldrig mere ensom. Ingen vil have grund til at grine ad dig mere.

Stilhed.

MEDEA:

Aldrig mere.

Stilhed.

GUDINDEN:

Altså?

MEDEA:

Ja?

GUDINDEN:

Så er det altså afgjort.

MEDEA (*usikkert*):

Ja?

GUDINDEN:

Og bagefter?

MEDEA:

Bagefter så kan jeg græde.

En stærk vind stryger igennem rummet.

Medea står i vinden.

Mørke.

SCENE SEKSTEN

Medea danser alene til høj musik med et glas vin i hånden til det flakkkende lys. Synger. Griner. Snurrer rundt.

Barnepigen kommer ind uden at Medea ser hende.

Hun slukker for musikken.

MEDEA:

Din seksualforskrækkede lille snerpe. Tænd for den musik.

BARNEPIGEN:

Jeg har virkelig brug for at tale med dig.

MEDEA:

Du har virkelig brug for noget pik. Det er det hele. Tænd så for den musik.

BARNEPIGEN:

Du skulle tage og rejse nu, Medea.

Medea danser videre uden musik idet hun taler mens hun danser.

MEDEA:

Hvorfor i alverden skulle jeg rejse? Jeg har jo ikke nogen steder at rejse hen.

BARNEPIGEN:

Jeg kan hjælpe dig med at pakke færdigt.

MEDEA:

Jeg drømte at Prinsessen var død. Det er den bedste våde drøm jeg har haft længe. Jeg kóm med det samme. Det gjorde jeg aldrig med Jason. Det tog en helvedes tid.

GUDINDEN:

Prinsessen er død.

Medea standser op.

MEDEA:

Hvad var det lige du sagde?

GUDINDEN:

Kongen er også død.

Medea ler.

MEDEA:

Hvordan det?

BARNEPIGEN:

Det ved du jo godt. Det behøver du ikke spørge mig om. Tag af sted mens du kan.

MEDEA:

Lad nu være med at tage glæden fra mig.

BARNEPIGEN:

Er du blevet sindssyg?

MEDEA:

Nej jeg er bare lykkelig. Fortæl mig hvordan hun døde. Sig til mig at det var svært. Sig til mig at de døde en hæslig og smertefuld død. Nu må du ikke skuffe mig, vel. Tusind kroner.

Medea trykker en pengeseddel i hånden på hende.

BARNEPIGEN:

Tiger og Akilles, de to små solstråler, de kom op til huset med dine forsoningsgaver. Og med smukke hvide flag i hænderne. Alle var glade for at se dem. Festen var stadig igang. Prinsessen dansede. Jason kyssede børnene på håret. Prinsessen strålede af lykke. Og som hun strålede da hun tog sløret og diademet på...

Hun taber tråden.

Stilhed.

Medea er utålmodig.

MEDEA:

Ja?

BARNEPIGEN:

Sagde jeg at - ?

MEDEA:

At hvad?

BARNEPIGEN:

Sagde jeg at hun strålede?

Medea ler.

MEDEA:

Ja, det sagde du. Strålede af lykke. Og hvad så mere?

BARNEPIGEN:

Jeg... Jeg vil...

Medea lægger hovedet på skrå og ser på hende.

MEDEA:

Lad mig gætte. Så holdt hun ligesom op med at stråle?

Barnepigen rækker pengesedlen frem mod Medea.

BARNEPIGEN:

Tag dem. Jeg vil ikke have dem. Jeg ved ikke hvorfor jeg står her og fortæller dig noget som du udmærket godt ved i forvejen.

MEDEA:

For at gøre mig glad. Fordi du vil gøre mig lykkelig. En helt igennem medmenneskelig handling.

BARNEPIGEN:

Du er syg.

MEDEA:

Jeg er ikke syg, jeg er lykkelig. Nu skal jeg fortælle dig hvordan hun døde.

BARNEPIGEN:

Jeg vil ikke høre det.

Barnepigen gør mine til at ville gå.

Medea tager fat i hendes arm og tvinger hende ned på gulvet.

Hun sætter sig oven på hende og tvinger hende til at lytte.

MEDEA:

Festen er i fuld gang. Alle drikker tæt. Jason er stangstiv og liderlig. Lykken kommer og så flagrer den væk igen. Bare sådan. Som en lille fugl. (*Foretager en lille fuglebevægelse med hånden.*) Uanset hvad man gør. Prinsessen smiler sit strålende lykkelige smil til sin tyvstjålne ægteemand. Der er ikke noget der smager så sødt som tyvegods. Prinsessen svæver gennem rummet. Prinsessen danser som det dumme barn hun er. Danser på sin hvide næsten ubrugte fod. Så begynder giften at virke.

Medea ler.

BARNEPIGEN:

Du er syg, Medea. En ung smuk lovende kvinde er død og du jubler af glæde.

MEDEA:

Nu må du ikke glemme Kongen.

BARNEPIGEN:

Det var endnu værre. Du slipper ikke levende fra det her.

Medea genoptager sin fortælling.

Med Barnepigens krop som stand-in giver hun en voldsom illustration af Prinsessens død.

MEDEA:

Sådan ja. Sådan. Lad giften virke. Lad nu det hele ske og lad så mig fortsætte. Lad det dumme forkælede barn lide. *(Pause.)* Min gave brænder hendes ansigt væk. Prinsessen løber brændende gennem sine smukke sale. Guldtråden sætter ild til hendes hår. Giften brænder brudekjolen ind i hendes krop. Der er ikke nogen der kan kende den smukke hvide pige mere. Jason, den feje satan, han står bare dér og ser på. Han har med det samme gættet hvis gift man ser virkningen af her og han ved at han ikke skal røre hende. Kongen fatter ingenting. Han dør som han har levet, dum og brunstig. For ingen kunne finde på at røre ved liget bortset fra ham, faderen, som nu kaster sig for hendes halvt smeltede fødder, kærtegner hende, taler til den døde. *(Medea ler og kærtegner hendes ansigt og pande.)* Kreon, din store idiot. Rigtig skidt idé at tale med de døde. *(Igen mere lavmælt.)* Nu prøver han at komme væk fra hendes brændende krop, men det er for sent, døden holder ham i et jerngreb, hans kød brænder og smuldrer væk-

BARNEPIGEN *(skriger)*:

Neeeeej!

MEDEA:

Jeg har ikke noget hjerte mere. Og jeg vil heller ikke have noget. Min kærlighed er en terroraktion. Og jeg har stadig utrolig meget lyst til at ødelægge noget.

BARNEPIGEN:

Du er et uhyre. Slip mig.

Medea rejser sig pludselig op fra Barnepigens krop og lader hende gå.

Barnepigen kommer hurtigt på benene.

Medea er helt i ro nu.

BARNEPIGEN:

Du skulle hellere græde end at grine.

MEDEA:

Nu er jeg endelig færdig med at græde. Medea er endelig blevet færdig med at græde. Jeg er ren. Helt igennem. Der var ingen der standsede mig.

BARNEPIGEN:

Hvem skulle også have standset dig?

MEDEA:

Mor. Gud. Jeg ved det ikke. Et eller andet.

BARNEPIGEN:

Hvor er Tiger og Akilles?

MEDEA:

Nu er der ingen vej tilbage. Ikke mere at ødelægge. Ikke mere at elske.

BARNEPIGEN:

Lad Jason tage sig af børnene.

MEDEA:

Jeg har ikke nogen børn mere.

*Medea falder sammen på gulvet, tilsyneladende livløs, besvimet.
Barnepigen tager hurtigt sin jakke og hue på og skynder sig væk derfra
med sin sportstaske.*

SCENE SYTTEN

Medea sidder på gulvet.

Gudinden kommer ind.

Klædt i sorg.

Medea løfter blikket.

I den følgende scene er Tiger og Akilles kun til stede med deres stemmer.

MEDEA:

Jeg har ikke noget at sige.

Gudinden henvender sig til publikum og tager ingen notits af Medea.

GUDINDEN:

En mor slog begge sine børn ihjel. Bagefter vadede hun ud i havet med kjolen fuld af sten. Ovenover stod himlen i lys lue. Stranden lå øde hen.

Medea lytter forundret.

MEDEA:

Hvorfor bærer du sorg? Hvem er det der er død?

GUDINDEN:

En mor sidder i køkkenet med sine børn. Hendes ovn er fuld af roser. Køkkenet er en gylden montre af lys i hvilken alt vil blive bevaret for eftertiden. Melankolien, vinduets flydende glitrende åbning, vinterlyset. Den største af drengene står på en stol ved køkkenbordet. Den mindste har hun hængende på hoften. Hun pisker flødeskum som besat. Så tænder hun for gassen.

MEDEA:

Hvorfor fortæller du mig det her?

Medea fjerner stadig ikke blikket fra hende.

Hun rejser sig op og stiller sig tæt på Gudinden mens denne taler, hun lytter opmærksomt, mundaflæser hende. Som var hun under hypnose eller stod hun på havets bund. Afbrydes af børnenes stemmer.

AKILLES' STEMME:

Mor... Mor? Hvad gør du? Er du ked af det, mor? Skal vi ikke ringe til far?

GUDINDEN:

En mor går ud i haven med sine sovende børn. Der ligger glasskår i det våde græs. Hendes hvide fødder bløder. Træerne sover. Fuglene er tavse. Hun putter sine drenge i den blødeste seng af jord. Hun er sikker på de sover for hun har givet dem rigeligt med saftvand og sovepiller. Nu skal de sove godt og længe. De skal aldrig være ulykkelige mere. Hun lægger den mindste drengs hånd i den store drengs hånd. Hun beder en bøn. Senere lægger hun sig oven på jordvolden og kigger på himlen som jager forbi deroppe.

MEDEA:

Barnemorder.

GUDINDEN:

Brudesengen er en grav for kvinder.

MEDEA:

Barnemorder.

AKILLES' STEMME:

Mor!

GUDINDEN:

En mor går ind til sine børn for sidste gang. Børnene sover i deres køjeseng. Den lille bruger stadig sut. Med stor ømhed lægger hun giftampullerne i munden på dem. Drengene dufter af sukker og søvn. Hun trykker blidt deres kæber sammen om kapslerne. Cyaniden eksploderer mellem deres mælketænder. Døden indtræder øjeblikkeligt. Hun går ud af værelset-

MEDEA:

Du skal ikke være bange, mit barn.

AKILLES' STEMME:

Mor jeg-

GUDINDEN:

En mor klæder sine to sønner helt i hvidt. Hun pakker to stykker kage ind i smørrebrødspapir og lægger dem i hver deres rygsæk.

TIGERS STEMME:

Mor... mor... mor...

GUDINDEN:

Husk nu at spise lidt undervejs. Der ligger et stykke drømmekage i forrummet.

MEDEA:

Husk nu at spise lidt, Akilles.

AKILLES' STEMME:

Her er telefonen, mor. Jeg kan godt trykke nummeret for dig hvis du er træt i hænderne.

GUDINDEN:

Solen stråler omkring dem. Rygsækkene er tunge for deres små skuldre. Deres mor kysser deres ansigter en sidste gang og sender dem ind i den forbudte zone. De går gennem ørkenerne. De går forbi søer og åbne marker. Solen brænder. Tændstiksben i stive snørrestøvler. En mor beder en sidste bøn ved køkkenbordet. Ved vejspærringen eksploderer rygsækkene-

TIGERS STEMME (*skærende, panikslagen*):

Mor. Mor. Mor. Mor.

AKILLES' STEMME:

Nej nej mor du må ikke gøre det. Du må ikke, mor. Søde mor.

Medea bevæger sig i retning af børnenes stemmer stadig i sin hypnotiske tilstand.

MEDEA:

Hvis I krydser det åbne hav så vil jeg være hos jer. Højvandet skal ikke opsluge jer. Hvis I går gennem ild vil flammerne ikke brænde jer. Husk at jeg løber gennem ilden hvis I har brug for mig.

Så drejer hun om på hælen og kommer tilbage og ser ud som om hun lige er vågnet af en ond drøm. Hun stirrer på Gudinden som på en dødsensfarlig og meget smuk tropisk slange. Et lille stykke derfra står Gudindens assistent og betragter Medea og Gudinden.

MEDEA:

Nej.

GUDINDEN:

En mor går op på bjerget med sin yngste søn. Himlen er fed og skyerne slår gnister. Det tager flere dage at gå derop på de små runde ben, men han nyder at være på eventyr. På toppen af bjerget hjælper han hende med at samle kviste og gamle blade sammen. Hun forbereder en bålplads.

Medea falder grædende på knæ.

MEDEA:

Nej. Nej. Nej. Vil du ikke nok lade være med at gøre det. Sig til hende at hun ikke må gøre det.

GUDINDEN:

Det nytter ikke. Hun kan ikke høre os mere. Drengen hjælper til med at kaste pinde ind i ilden. Varmen farver hans lille ansigt purpurrødt.

MEDEA:

Men jeg er bange. Jeg er så forfærdelig bange. Jeg kán ikke det her.

GUDINDEN:

Hun venter på at noget skal standse hende. Hun venter på at guderne skal stige ned fra himlene og skåne hende og tage de tørre grene ud af hænderne på hende. Men der er ingen gud. Lyset dør. Hendes sjæl flammer op i sømmene-

MEDEA:

- Nej. Nej. Nej. Jeg beder dig. Lad være med at gøre det. Lad mig blive fri for det her.

GUDINDEN:

Hun venter på et tegn. En sprække af lys i den stumme himmel deroppe. En nådens søm der pludselig går op midt i al denne her ligegyldigt bølgende blå silke. Men der er ingen Gud deroppe. Gud kommer aldrig tilbage. Da mørket falder på tænder hun ilden til barnet.

Gudindens assistent får hende op at stå og leder hende hen imod Gudinden.

MEDEA:

Jeg beder dig. Skån hende. Tag ilden fra hende. Lad hende slippe for det næste. Sig til hende at det bare var en prøvelse og at hun har været modig og stærk, men at hun slipper denne her gang og at nu må hun godt gå tilbage til sit barn eller også bare gå sin vej alene. Sig at det bare er en ond drøm som det er lidt svært at vende tilbage fra med sig selv i behold. Sig noget om børnene. Fortæl om hendes børn. Om drengene. Om latteren. Mælketænderne. En perlekæde af kærlighed. Skån hende. Sig til hende –

GUDINDEN:

Kom du nu her, min pige.

Gudindens assistent placerer Medea liggende på gulvet med hovedet i Gudindens favn. Gudinden stryger hende over panden. Langt om længe falder Medea til ro.

MEDEA:

Jeg tænkte... Jeg... Mor... Mor... Jeg... (*Hendes stemme dør ud.*)

GUDINDEN:

En mor kører ud på motorvejen med begge sine drenge på bagsædet. Ørkenen breder sig ud på begge sider af bilen. En gråspurvegrå Volvo Amazon. Hvorfor skal vi egentlig ikke spænde sikkerhedsselen, mor. Fordi det er sjovt at køre uden sele på, min lille guldsmed. Denne her gang kører vi rigtig langt væk. Hvor skal vi hen? Kom herom og sid hos mig hvis I vil. Så kan I sidde på skødet af mig og hjælpe mig med at styre.

MEDEA:

Men er det ikke farligt, mor? Er du sikker, mor? Er det ikke farligt at køre så stærkt?

GUDINDEN:

Nej, min skat, nu er der ikke noget der er farligt mere. Så, kan I se tunnellen derhenne?

MEDEA:

Ja, mor, jeg kan se et bjerg der rejser sig i ørkenen som en dinosaur. Er det en Tyrannosaurus rex?

GUDINDEN:

Ja det er så. Luk øjnene mine små engle.

Medea lukker øjnene.

MEDEA:

Luk øjnene mine små engle. Nu bliver det hele godt igen, lille Tiger. Nu får vi lov at være i fred. Mor tager jer med ind i det dejlige bløde mørke.

GUDINDEN:

Det svimlende dejlige mørke. Nu vil de huske dig. Medea.

Mørke.

Sirener.

Så står Medea alene i et blændende blødende ambulancelys.

Hun skriger.

Lydløst for sirenerne overdøver hendes stemme.

SCENE ATTEN

*Til at begynde med sløres Medea og kisterne af et hudfarvet draperi.
Jason kommer stormende ind, men standses foran draperiet af Gudinden.
Hun stiller en stol frem til ham og peger på den.*

GUDINDEN:

Sæt dig.

JASON:

Hvor er hun?

GUDINDEN:

Sid ned et øjeblik.

JASON:

Jeg skal overhovedet ikke sidde ned. Hent den hundjævel herud.

GUDINDEN:

Du bliver nødt til at vente lidt. Der er noget jeg skal fortælle dig.

JASON:

Du kan ikke sige noget der kan trøste mig.

GUDINDEN:

Sæt dig.

JASON:

Jeg vil ikke sidde ned.

GUDINDEN:

Jeg er læge. Jeg vil gerne kunne tale stille og roligt med dig.

JASON:

Men jeg har ikke tid til at sidde ned. *(Skriger.)* Medea din lede heks. Kom herud så jeg kan slå dig ihjel.

Jason prøver at komme forbi Gudinden, men hun stiller sig i vejen for ham og får ham ned at sidde på stolen.

GUDINDEN:

Jo-jo, hun er skam derinde.

JASON:

Og jeg vil tale med hende.

GUDINDEN:

Hun går ingen steder nu. Du har ikke noget at skynde dig for.

JASON:

Min elskede er død.

GUDINDEN:

Jeg ved det. Det gør mig ondt. Jeg beklager.

JASON:

Og hendes far. Jeg er kommet herhen for at redde mine børn fra Medeahelvedet. Hun ødelægger dem.

Gudinden rører forsigtigt ved ham.

GUDINDEN:

Det er ikke let, det jeg skal fortælle dig nu.

JASON:

Hun vil endda også dræbe mig. Jo. Jo-jo. Hun brænder af længsel efter at skære nosserne og hjertet ud af mig. Få hende bare herud så kan hun jo prøve.

GUDINDEN:

Børnene er døde.

JASON:

Hvad for nogle børn?

GUDINDEN:

Dine børn, Jason. Tiger og Akilles, de er døde.

JASON:

Mine børn er ikke døde.

GUDINDEN:

De har været døde siden imorges.

Jason springer op og tager kvælertag på hende.

JASON:

Du lyver, din luder. Du lyver for at gøre mig ondt. Du skal ikke nævne ordet død i samme sætning som mine børn. Lad være med at blande børnene ind i det her. De er uskyldige. De er uplettede.

GUDINDEN:

Børnene er døde, Jason. Det gør mig ondt.

JASON:

Hun har fyldt dig med løgn med sin ondskabsfulde hvirvelvind af en tunge. Og du hader mænd ligesom alle andre kvinder. Nu henter du mine børn herud.

GUDINDEN:

Medea har slået børnene ihjel.

Jason ler.

Han sætter sig tilbage på stolen med armene over kors.

JASON:

Ja, det er klart.

GUDINDEN:

Tiger trak stadig vejret da ambulancen kom. Akilles døde på stedet. Tiger ved ankomsten til hospitalet.

JASON:

Medea ville aldrig slå sine børn ihjel. Hun elsker dem højere end sig selv. Mere end hun elsker mig. Mere end noget andet. Hun ville hellere brænde levende end gøre sine børn ondt. Hun er en forpulet mægso, men hun elsker sine børn, det gør hun. Børnene er alt for hende. Hun lod dem altid gå forud for mig. Hun gav dem alt.

GUDINDEN:

Du må gerne se deres lig.

JASON:

Ingen har elsket de børn som hun har. Hun var fuldstændig forgabt i dem fra første øjeblik. Sov sammen med dem. Forkælede dem. Roste dem indtil de blev helt umulige.

GUDINDEN:

Det er vigtigt at man gør det. Det kan være af afgørende betydning for sorgarbejdet.

JASON:

Hvad er det der er så skidevigtigt?

GUDINDEN:

At se børnenes lig.

Gudindens assistent trækker draperierne til side.

Medea sidder ved siden af kisterne.

Hun hviler hovedet mod den ene af dem.

Et stærkt flimrende nervøst lys.

Medea synger for sig selv.

En forvreden frysende staccato.

Jason rejser sig. Han ser på Medea.

JASON:

Du har blod på hænderne, Medea. Sig noget til mig.

Jason fjerner ikke blikket fra Medea, ignorerer Gudindens Assistent.

Medea løfter blikket og ser på ham.

Jason ser på Gudinden.

JASON:

Sig at det ikke passer. Medea.

MEDEA:

Hej Jason.

JASON:

Sig at det ikke passer.

Medea sender ham et stort smil.

JASON:

Du har dræbt dem du elsker allermest.

MEDEA:

Min skat.

JASON:

Du er ikke nogen kvinde. Du er et uhyre. Du har ikke noget hjerte.

MEDEA:

Tigerhjerte kaldte du mig engang.

JASON:

En huntiger slår ikke sine egne børn ihjel.

Medea skærer ansigt.

MEDEA:

Du kan ikke gøre mig ondt mere. Nu er jeg fri. Alt er rent og stille. Jeg står i spejlsalene. Alene. Min sjæl er vasket ren. Havet breder sig ud. Der har aldrig eksisteret mænd. Kærligheden har aldrig eksisteret. Børnene skal ikke lide mere. En evig drømmeløs søvn og et lagen af jord. For altid i deres mors kærlige favn, det mørkeste hvilested. Jeg gav dem livet. Jeg tager livet fra dem. Alle nære bånd er revet over.

JASON:

Du vil blive straffet for det her.

MEDEA:

Det vil du også.

JASON:

Men du skal dø.

MEDEA:

Døden kommer om man vil det eller ej. Jeg havde bare ikke kræfter til at gøre det med det samme. Gå nu hjem og begrav din brud.

JASON:

Jeg vil begrave børnene først.

MEDEA:

Glem det.

JASON:

Jeg har ret til at –

MEDEA (*uendelig træt*):

- Jeg begraver mine børn. Det var mine børn da de levede. Det er mine børn i døden. Gå din vej.

JASON:

Jeg elskede dem.

MEDEA:

Du svigtede dem. Du kan lyve om alt, min ven, men det skal du ikke lyve om.

JASON:

Jeg lyver ikke.

MEDEA:

Det var mig der elskede dem.

JASON:

Og dig der slog dem ihjel.

MEDEA:

Ja.

JASON:

Lad mig røre ved dem.

Medea beskytter børnene med sin krop.

MEDEA:

Nej.

JASON:

Jeg beder dig.

MEDEA:

Du ville ikke have dem da de levede.

JASON:

Giv mig nogle sekunder med dem. Jeg lover jeg går med det samme bagefter.

MEDEA:

Nej. Ingen rører mine børn ud over mig selv.

JASON:

Det er mine børn.

MEDEA:

Nu skal du gå. De er kun mine nu.

JASON:

Jeg går ingen steder uden mine børn.

MEDEA (*til Gudinden*):

Vil De være rar at bede ham gå? Vil De sige til ham at besøgstiden er forbi? Vil De sige til ham at mit liv er forbi og at der ikke er mere at tilføje. Sig til ham at det hele endelig er ovre. Der er ikke mere at håbe på. Ikke mere at tale om. Ikke mere at græde over. Han har talt til ingen verdens nytte. Ligesom jeg taler til ingen verdens nytte nu. Sig det til ham. Og hils så fra Medea.

JASON:

Jeg står lige her. Du kan godt tale direkte til mig.

Medea skriger.

MEDEA:

Tag ham væk tag ham væk tag ham væk tag ham væk tag ham væk tag ham væk tag ham væk.

GUDINDEN:

Jeg må bede dig gå nu. Tak fordi du kom. Besøgstiden er desværre forbi nu.

Lægerne begynder at føre ham ud under højlydt protest.

JASON:

Hvad med Medea?

GUDINDEN:

Medea bliver her indtil videre.

Gudinden trækker draperierne for.

Jason føres ud.

Draperierne åbnes.

Lyset er stærkere nu, flakker, dirrer nervøst.

Kisterne er nu væk.

Lyden af fugle.

Medea løfter blikket.

MEDEA:

Akilles!

MEDEA:

Tiger!

MEDEA:

Vi skal spise nu, tigerunger.

MEDEA:
Min skat!

MEDEA:
Tiger!

GUDINDEN (*læser op af sin journal mens Medea fortsat kalder*):
Kvinde syvogtyve år af udenlandsk herkomst. Anbringes på afdelingen efter at have knivdræbt begge sine sønner. Har ingen fast adresse, ingen beskæftigelse. Ingen kontakt med sine pårørende. Indlægges på afdelingen til observation mens hun afventer sin retssag og efterfølgende udvisning til sit hjemland-

Blackout.

PDW, 20.08.2010

Oversætterens noter til "MEDEALAND":

- 1) S. 3: Gudindens assistent: Min tilføjelse til rollelisten. Næsten stum rolle, på nær en enkelt replik (på s. 11).
- 2) S. 34: "Babyen er gledet lidt ned på hendes knæ": En lidt kryptisk regibemærkning, som kunne tænkes at referere til Eugene Delacroix' Medea-billeder (1838) og Paul Cezannes parafrase over et af disse (1880-85):

- 3) Svensk s. 57 / dansk s. 72: 'rocken' kan både betyde *jakken* og *frakken*.
- 4) Svensk s. 62 / dansk s. 78: JASON siger på svensk til MEDEA: "*Du kan inte komme åt mig längre*", hvilket ud over den valgte oversættelse også kan betyde: "*Du kan ikke få ram på mig mere*". Det er desværre ikke lykkedes mig at få dobbeltbetydningen med på dansk.
- 5) Svensk s. 83 / dansk s. 106: En mor pakker et stykke '*sockerkaka*' ind i smørrebrødspapir, hvorefter der siden refereres til det som '*solkaka*'. Så vidt jeg ved, kan navnene på disse typer kager ikke oversættes direkte til dansk, hvorfor jeg har valgt tilsnigelsen *drømmekage*. Men her er et foto af en autentisk svensk '*solkage*', som ifl. opskriften gerne bages med mandler og/eller chokolade:

- 6) Svensk s. 69-70 + 79 / dansk s. 89 + 101: Ud over diademet benævnes Medeas bryllupsgave til Prinsessen på ét tidspunkt som: "*en slöja med guldtrådar i*" (et slør med guldtråde i) og på et andet som: "*scha*" (hvilket både kan betyde 'sjal' og 'tørklæde'). Jeg har dog for nemheds skyld valgt at benytte ordet '*slør*' hele vejen igennem.

- 7) S. 109: Enhver svensker ved, at en 'Amazon' (som bilen blot benævnes hos Stridsberg) er en bestemt type Volvo, nemlig den mest klassiske af alle vintage-Volvo'er (herunder: et billede af en Amazon fra 1956). Da nogle danskere kunne tænkes at være mindre oplyste om svenske bilmærker, har jeg valgt at tilføje ordet Volvo. Stridsberg beskriver for øvrigt bilen som 'gråsuggegrå' (altså egentlig 'bænkebidergrå'). For at bevare legen med de 2 gange 'grå' har jeg erstattet bænkebideren med en gråspurv.

- 8) S. 117: I den svenske kollationeringsversion siges stykkets sidste replik af 'GUDINNANS'. Det er derfor ikke helt klart, om forfatteren ønsker sig GUDINDEN fysisk til stede på scenen eller – som andre gange - kun som stemme.

PDW